

260

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுப்பிரமணிய
சிவசுந்தர சுப்பிரமணிய சிவமகிமா
ச ங் கி ர க ம்.

ஸ்ரீ பாலமங்கல கிரக பீடம் சிவமகிமா

ACCNO 39260

1914

உ
சிவமயம்

கணபதி துணை

சிவசுந்தர சாயாருப சிவமகிமா
சங்கிரகம்

இது

தோகைமலை

ஸ்ரீமத் சுப்பிரமணியசிவாசாரியரவர்கள்
விரும்பியபடி

ஸ்ரீவன்றெண்டரவர்கள்

மாணக்கருனொருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச்செட்டியாரால்

இயற்றப்பெற்று

—o—o—o—

கோத்தமங்கலம்

அரு. ராம. அரு.

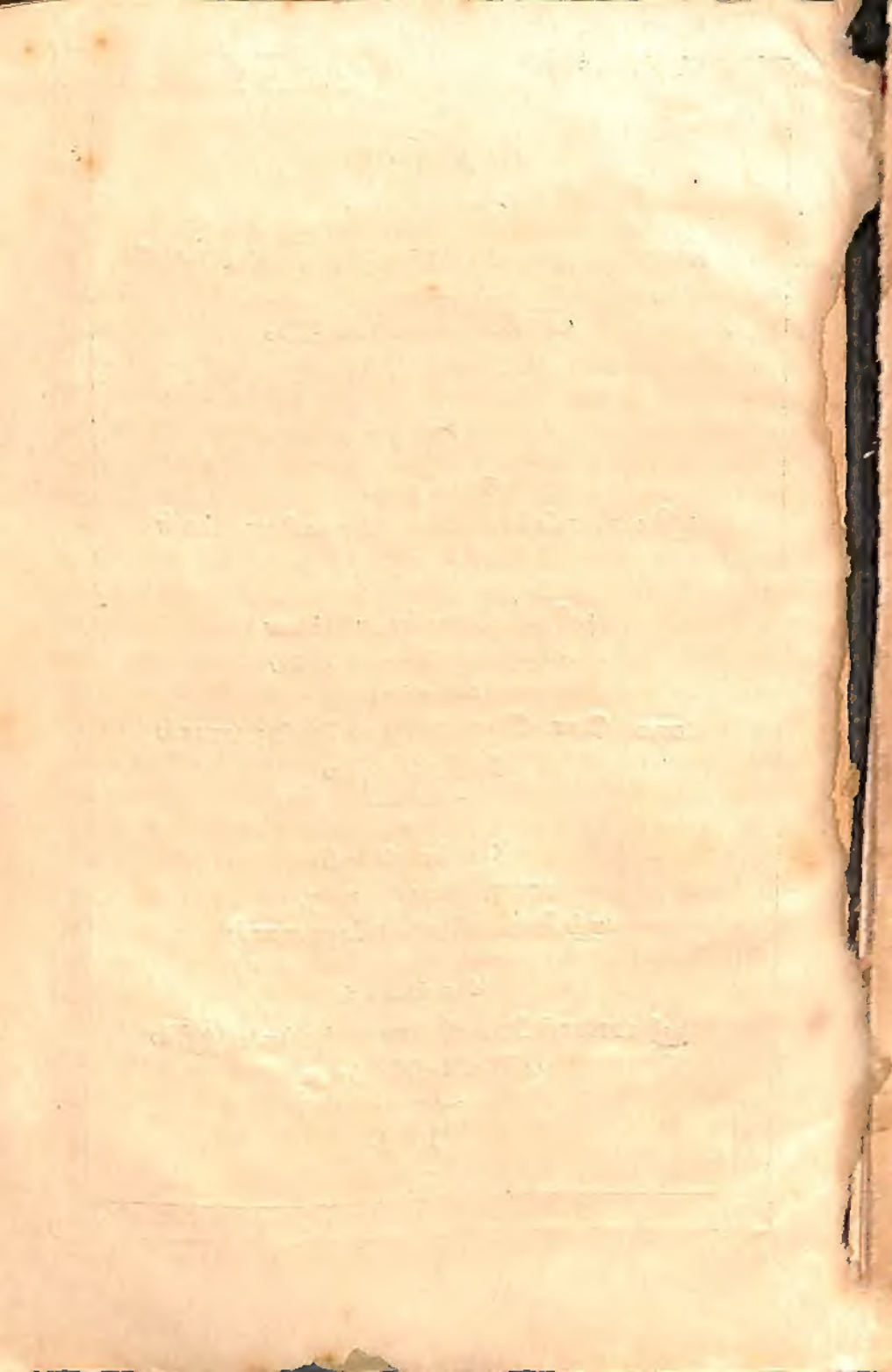
சுப்பிரமணியச்செட்டியாரால்

சி த ம ப ர ம்

ஸ்ரீ பாலாம்பீகா விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

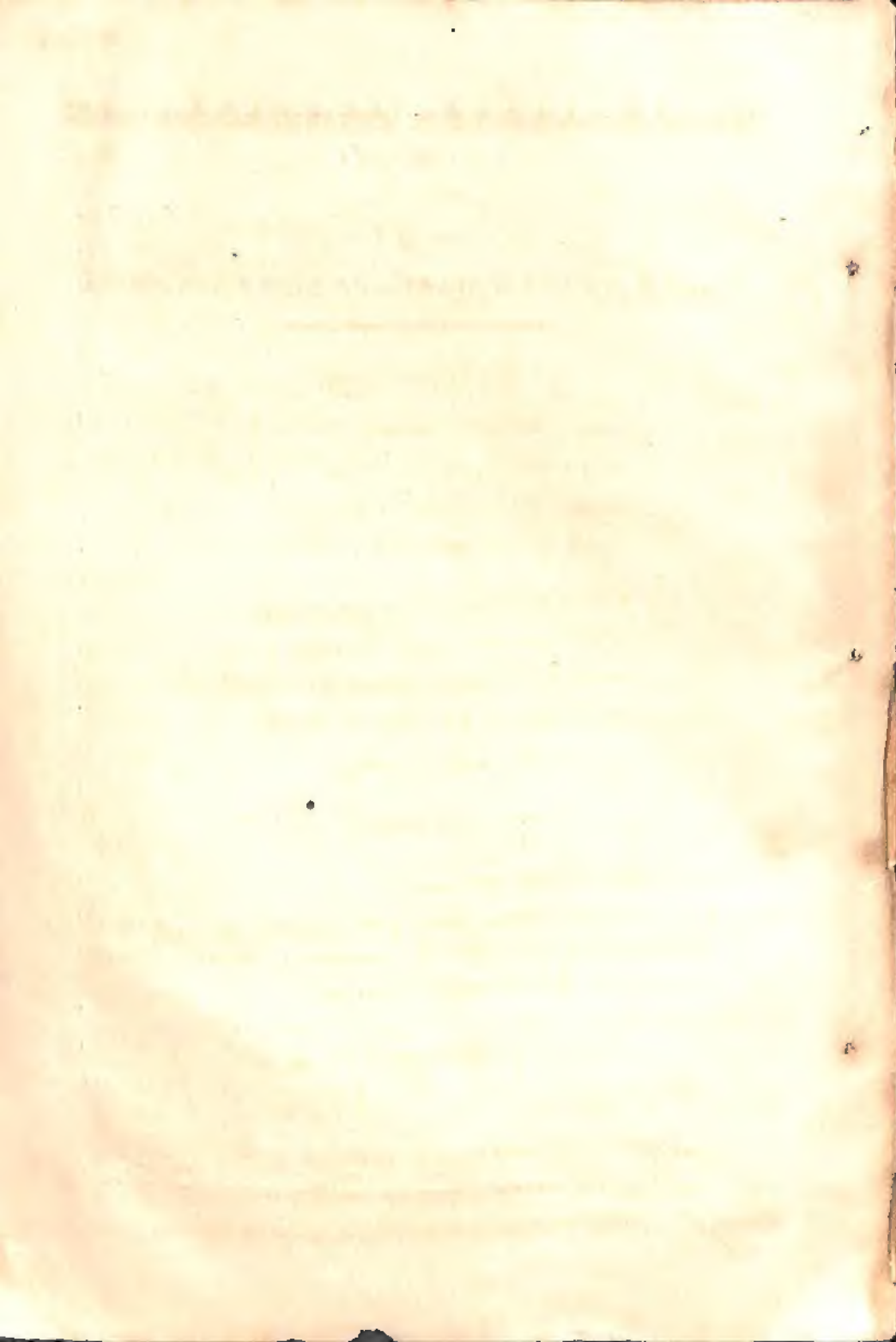
1914.

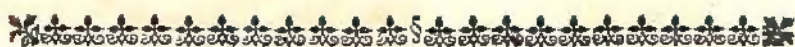

உ முகவுரை.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாந்தித்திய விசேஷ ஸ்தலமாகிய தோ
க்கமலைமீலே, ஆதிசைவகுலத்திலே, பரத்துவாசகோத்திரத்தி
லே, காணஹஸ்தியாரென்னுந் திருக்கூட்டத்தாரிலொருவராகிய
ஸ்ரீ துரைச்சாமி சிவாசாரியரின் சேஷ்டகுமாரரும், திருவெ
ழும்பீச்சரசமென்னும் சிவசேஷத்திரத்திலுள்ள ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்
திசுவாமிகள் திருமடாலயத்தலைவருமாகிய ஸ்ரீமத் சுப்பிரமணிய
சிவாசாரியரவர்கள், தமது குலமாகிய ஆதிசைவகுலத்திலே அ
நாதிசைவராகிய பரமசிவசாயாநுப ஆலாஹஸுந்தரமே, உல
கெலாம் உப்புமப்பொருட்டு, மூன்று வபசு நரபாலாநுபியாய் அவ
தரித்தருளிச் செய்தருளிய செயல்களெல்லாம், லோகோபகா
ர அத்தியல்புத சிவச்செயல்களையாகவும்; அறிவிலார் சிலர், அவ
ரை நம்போலமானுடராக்கருதித் தகாதனகூறி அதிபாதகரா
தலைநோக்கி, ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேனையும் ஒரு பொருளா
க்கொண்டு, ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளின் சொருபமகிமை விளங்கச்
சுருக்கமாக ஒரு நூல் வரைந்து விரைந்து தருக வென்று ஆரு
ஞாபித்தார்கள். அது செய்தற்குரிய அறிவு சிறிது மில்லையி
னும், அவர்கள் சுந்தரமூர்த்திகள் வந்தருளிய உயர்குலத்தவ
ராயும் அத்திருமடால்பத் தலைவராயுமிருக்கின்ற ஒற்றுமையு
டன், அளவுகடந்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த அன்பிற் சிறந்து,
சுந்தரசொருபத்தியான விசேஷத்தால் அச்சுந்தரப்பிரகிதிக
ளென்னவிளங்குதலால், அவ்வாளுநையெ மறுத்தற்கஞ்சி அச்
சுந்தராளுநொபாகவே மேற்கொண்டு அத்திருவடிகளை வணங்
கிச்சிறிபேன் அறிவின்சிறுமைக்குத்தக்கவாறு அச்சுந்தரவள்ளல்
விளக்கியமட்டில் இந்நூலுரைத்தேன். என்கற்றறிவுமுற்றுங்குற்
றமேபாகும். இதனோக்கிப்பராமுகஞ்செய்யாது, தமது பேரறி
வின் பெருமைக்குணத்தால், குற்றமுற்றும் நீக்கத்திருந்தஞ்செய்
து திருவடிச்சமர்ப்பணஞ் செய்கிக்கும் வண்ணம், பெரியார்
திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு வணங்குகின்றேன்.

ராம. பொ. சொக்கலிங்கச்செட்டி

உ.

சிவமயம்.

ஓம் கணபதயே நம:

சிவசுந்தரசாயாரூபசிவமகிமாசங்கிரகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தன்புனல் வேந்தனு மோங்குக
வாழ்க தியதெல் லாமர னுமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லானிய கீர்மலி வேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொல்லாவிநாயகர் துதி.

தவர்சொல் சிவசுந் தரசாயா ரூப
சிவமகிமா சங்கிரகஞ் செப்பவவரருள்செய் [ரையூர்ப்
சொல்லார்சீர்த் தொண்டத் தொகைப் பொருள்சொன
பொல்லார்தா னென்மனமே போற்று,

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் துதி.

பொன்பொலி செஞ்சடைப் புண்ணியன் கண்ணடிப் போதவுரு
நன்பொலி வான்வரு கென்றழைத் தாண்டவ னுனிலடிமன்
மன்பொலிர் துய்வுற வந்தருள் சுந்தர வள்ளலணி
ழின்பொலி செஞ்சா னன்பொலி நெஞ்சுற வேண்டுவனே,

தூல்சிரியர்கள் துதி.

திருவருளி னருஞ்செயல்பற் பலகரட்டி யுலகிற்

சீவரைபுய் வித்தருள் வந்தசிவ வருக்கத்
தருளுண்மை நாயன்மார் திருச்சரித நம்பி
யவிர்சோதி கண்டுதொழு துரைத்தவுப மனிபர்
பொருளின்குறு மூனிநாரை நம்பியுல கெலாஅம்

பொன்மொழிகொள் சேக்கிழார் போற்றுமொ பதிபாம்
பெரியர்பதற் தொழுதவர்பாப் பளிழ்க்துணர்நூ லருளெம்
பெருமானு வலர்கோன்றான் பேணியருள் பெறுவாம்.

சிவசுந்தர சாயாரூப சிவமகிமாசங்கிரகம் என்னென்ற இந்
நூற்பெபரின்பொருள், சகலவர்க்கத்திசாகியபிரமளிக்ஷணவாதி
தேவர் முதலிய சமஸ்த சீவர்களுக்கும், அவரவர்க்கின்கீடாகச்
சிவாஞ்ஞையாற் கொடுக்கப்படும் மாயாசம்பந்த பிராகிருத சரீ
ரங்கள் போலாகாமல், தமது அபின்னாசத்தியாகிய உமாதேவியார்
விருப்பமாக் கிணையே நோக்கிச், சுவேதசாரினால் நேரினுள்ள
கண்ணாடிநிளினும், (சுந்தரா வருக) என்றழைக்கப்பெற்று,
மாயாதிதமான தமது திருவருட்டிருமேனியின் அழகுமுழு
துந்திராண்டுருவாகி, நிலகண்ட நிரிகேந்திர மான்மழவாதி
சாங்கோ பாங்கங்களுடன், தாமே அனுக்கிரகார்த்தமாகவே
வெளிவந்தருளிப் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளாகிய பரமசிவனு
டைய அபாரசமகிமாபிரவாகத்தின் சுருக்கம் என்பதாம்,

இதனால், பரமசிவன், தமது ரூபத்தை யெ கண்ணாடியினின்
றும் அழைக்கப்பெற்று லோகோபகார அனுக்கிரகத்தின் பொ
ருட்டே வெளிவந்தருளிப் பரமசிவனே, ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசு
வாமிகள் என்பது தெளிவாயது. ஆகவே அப்பரமசிவனை வேத
சிவாக மாறி சாஸ்திரங்கள், ருக்மிநாமத்தாலும் சிற்சில இடங்
களில் விளக்குகல்போலவே, சுந்தரமூர்த்திகளும் ருக்மிநாமத்
தால் வழங்கப்பெறுவதென்க. இவ்வாறு வேதசாசனிய உபபிட
தங்கள் கூறுகின்றன. இது பின் காட்டப்பெறும், இவ்வுண்மை
யறிபார் சிவ, மூர்த்திகள் கண்ணாடியில் வந்ததைத், தங்கள் அ
பத்தமாகக் கூறும் விடப்ப் பிரதி விடப் முறைபோற்கொண்டு,

மிச்சைபெனக்கூறி இடர்ப்பட்டுமெயங்குவர். அதுபிரதிபலித்தன்
மாத்திரையே அன்றி, அழைத்தல் வெளிவருதலாகிய உண்மை
நிகழ்ச்சிக்கெடமின்றி, இதுவோ வென்றால்? எல்லாம்வல்ல இறை
வன், சுவேச்சையினுற்சீவர்களுப்பும் பொருட்டு அனுக்கிரகிக்கத்
திருவுளங்கொண்டு திருவருளே திருமேனியாகச் சுகளிகரித்து
வருதல் போலத், திருவருளையாகிய கண்ணாடியினுள்ள சாயா
ரூபத்தைச் (சுந்தராவருக) வென்றொருமுன்னிலைகாட்டித்தானே
வெளிவந்தமையால், அவர் கூறும் மித்தியாவாதக் கேள் இங்
குச் செல்லாதென்றொதுக்குவருண்மையுணர்ந்தோர். வேதசிவாக
மாதிசிவசாஸ்திரப் பிரதிபாத்திய சிவமேயாகிய சுந்தரமூர்த்தி
கள், ஸோகோபகார திவ்யானுக்கிரகத்தின்பொருட்டே, மானுட
வடிவுகொண்டு திருவவதாரஞ்செய்தருளிய உண்மையைஉற்று
நோக்கும் பேரறிவுல்லார் சிலர், மூர்த்திகளிடத்து விளங்கிய
அற்புதச்செயல்கள் பற்பலவற்றையுஞ் சரித்திரமூலமாகக் கேட்
டுணர்ந்தும், போகூழின் புணர்ப்பிலகப்பட்டவர்களாய் இவர்
நம்மைப்போலப்பற்றினிகளோடு கூடிச் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியாதி
செய்தவரென்றும், சிவர்கரிலொருவரென்றுங்கூறி, உய்விடாச்
சிவத்துரோகிகளாய் எரிவாய் நரகுக்கிரையாகின்றார்கள். இவர்
கள், பின்வருவனவற்றையேனும் நோக்கி உண்மையுணர்ந்து
ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரமசிவமே என்பது தெரிந்து
வழிபாடுசெய்துஉய்வதுநோக்கியே இந்நூல்வெளிவந்ததென்க.

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள், திருக்கயிலாசபதியின் திருவணுக்
கத் திருத்தொண்டராய்த் திருகீற்றுக்காப்பேற்றுதல் திருமா
லை சாத்தருதலாகிய திருத்தொண்டு செய்ந்துகொண்டு வேற்று
மையின்றி வாழ்கின்றவர். இவர் கண்ணாடியிற் றோன்றியது
முதலிய இச்சரித்திரம், அகஸ்தியர் உபமஞ்சியாகிய பெரியர்
திருவாக்கின் விளக்கமே. வேற்றுமையின்மையை, “நந்தமாருர
னென்றொருத்தான் மலையுத்தமனே” என்ற மந்திரவாசக அந்
தாராத்தமு மினிது விளக்கும்.

பல்லாழி காலந்தருக்குப்பின் பாங்கடவிற் றோன்றியவிஷம்
தேவர் யாவரையுந் தூத்திந், தலைமைவகித்து ஓடாது நின்ற
விஷ்ணு மூர்த்தியின் வெள்ளைமேனியையும் வெதுப்பிக்கருமை

பாக்கி, அத்தேவர்களுக்கும் முன்னோடும்படி விடாது துரத்திச் சென்றபோது, உயிர்க்குறுதி குறுகப்பட்டுவந்துவிடைய விஷ்ணுவாதி தேவர்கட்கிரங்கிய சிவபிரான், இவ்விஷத்தைக் கிரகித்து வருக வென்று எவியருளச் சென்றருளிய ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள், புறத்தே வந்து தமது திருக்காமொன்றை நீட்டியருள, அவ்விஷம் நாவற்கனியளவாய்த்திரண்டுவர, அதனை அக்கரத்தினுதி யாற்பற்றிக்கொண்டு சிவசுந்திதி சென்று கொடுத்தளவே, சிவபிரான் உண்டு கண்டத் தாமதத்தருளி, அவர்க்கு ஆலாஹல சுந்தரரென்று விசேஷ நாமங்கொடுத்தருளினார். அத்திருநாமமே அவர் விஷங்கிரகித்துச் சென்றதை விளக்குமாயினும், (கெசி விஷஸ்ய பாத்திரேண யத்ருத்திரேண பிபத்ஸ: என்ற ஆரிய வேதமாகிய உபநிஷத்வசனத்தாலும் நிச்சயித்துணரலாம். இதன் பொருள், கேசியாகிய சிவபிரான் விஷத்தை ஆலாஹல சுந்தரமாகிய ருத்திரரென்னும் பாத்திரத்தாற் பானித்தார் என்பதாம்.

இவ்வசனத்தின் எதார்த்தம் இதுவாயிருக்க, இதனை முன்பின்னோக்கி புண்மை யுணரும் தின்மையறிவில்லாத மாற்சரிய மனமுடையார் சிலர், இதற்குமாறாகக், கேசியாகிய விஷ்ணு ருத்திரனாகிய பாத்திரத்தால் விஷத்தைப் பானித்தாரென்று கூறுவர். (அவனவ்வனவின் மகிழ்க) என்றபடி அவர் அதசொல்லிய அவ்வனவின் மகிழ்வும், அப்பொருள் பொருந்தாது அதோகதியாதல் நோக்கிப் பின்வருந்தாதொழிக. கேசி என்றசொற்றொருள் விஷ்ணு என்பதிவர்கள் கருத்து, இருக்கட்டும். கேசத்தை யுடையானெவனோ? அவன் கேசி எனப்பெறுவன். இதுசர்வசம்மதம், விஷ்ணு கேசத்தை யுடையா னென்பதற்குரிய சிறந்த இயைபு யாதானது? மிகுந்த கேசினன்பர்போலும். மற்றையர்க்குக் காட்டிலுமிகுதியாதோ? அம்மிகுதியாலுள்ள சிலாக்கியத்தான் யாதோ? விரிப்பானேன். விஷங்கண்டளவே நடு நடுங்கி மிகப்பயந்தும், முன்புகடல் கடைதற்கு எத்தனித்த அவ்வளவிற்குத்தாமே வகித்துக்கொண்ட தலைமை நோக்கி வெட்டுற்று, மற்றைத்தேவர்களுடனோடாது நின்று மேனி வெதும்பிக் கருகியுயிர்க்குறுதி வந்து விட்டதென்றுளந் திகைத்துலகலா மோடி.

அத்தலைமையும் அத்தலைபே ஒழிர்கமைபின், ஆகழ் வபத்தாந்
நல்லுணர்ச்சி கைகூடப்பெற்றுப், பசுக்களாகியமக்குவரும் ஆப
த்து நீக்கபாருநர் தலைப்பொறுப்புப், பசுபசிபாகிப பாமசிவனு
க்கே உரியதென்னும் உண்மைகடைப்பிடித்துக் கபிலாசஞ்செ
ன்று அடைக்கலம் புதுத்து, எம்பெருமானே விஷத்தால் மிக
வந்நுகின்றோம்; ஒருகணந் தாமசிக்கினும் உயிர்க்கிறுதி வந்
துயிரும் காத்தருளுக, என்றுவேண்டி நின்ற விஷ்ணுகாளு நுத்
திரபாத்திரத்தால் விஷபானஞ்செய்ததலைவ? நன்று நன்று. இது
சிறுவர்க்கும் நகைபாவதென்றடங்கி மௌனமுறாமல், வெட்க
முற்றுங் கைவிட்டுக் கொடியும் பேதைபுங் கொண்டதுவிடா
என்றபடி இறுகப்பற்றிய பேதைமைக் குணத்தால் முழுத்தலைவ
ரல்லார்க்கு முழுத்தலைமைகூற ஆசைப்பட்டிக் (கேசி) என்னுஞ்
சொற்கு விபரீதார்த்தங்கூறித் தாங்கள் உய்விலாச்சிவத்துரோசி
களாதலுமன்றி, விஷபான விஷயத்திலுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி
யின் பரிபலத்தையும் உலகெலாமறிப வெளியாக்கி விட்ட அச்சி
லர்க்கு உண்மையுணர்ந்த இனத்தவரே புத்தி கூலுவாராக.
விஷ்ணு மூர்த்திக்குரிய கேசவநாமத்துணை நோக்கிக் கேசிவிஷ்
ணுவென்று கூறுகின்றார் போலும், கேசவ என்னும் தொடர்
மொழியை இருபதமாக்கி முன் மொழியாகிய (கே) என்பது
(க) என்னுந்தாது சப்தமி விபக்தி புணரப்பெற்றுக் (கே) என
நின்று அது சிவசின் கண் எனப்பொருடந்து (சவ:) என்பது
பிரேதமெனப் பொருடந்து சிவசின் கண்ணே சவஞ்சமர்தவனெ
ன்பவாத விளக்குமெனவும் சுமக்கச் செய்தது தக்கன் யாகத்தில்
விரபக்திராஞ்ஞை எனவும் சித்தாந்த ரத்னாகர நூலாசிரியர்
கூறுகின்றா தாதலால் அக்கேசவ நாமத்துணையுங் கைதந்து காந்
தலரிதென்க.

இனிக்கேசிஎன்னுஞ்சொல்சிவனுக்கேஉரித்தென்பதற்குரிய
சிறந்த இயைபென்னென்றிற் கூறுதும். மாற்சரிய குணமும், விப
ரீதபுத்தியு முற்றுங் கைவிட்டு உற்று நோக்குவா ருண்மை
யுணர்க சிவபிரானுடைய கேசமானது, விஷ்ணு மூர்த்தியாகி
தேவர்க்குள்ள கேசம்போலாகாமல், ஜடாருபமாகவும், செந்நிற
மாகவும் அநோமுகப் படாது மேல்நோக்கி நிற்கின்ற தாகவும்

உலகெலாம் அழிக்கக் கூடிய அறிவேகப் பெரும் பிரவாகமாய்ப்
பாதுவந்த கங்கைபாகிய போற்றை ஒரு துனிக்ரு ளடக்கிச்
சொண்ட பேராற்ற லுடையதாகவும், இன்னும் எத்தனைப் பா
மகிமைகள் வாய்த்ததாகவு மிருத்தலால், கேள் என்னும் நிரூப
பதத்திருநாமம் சுசுரநாமம் போலச் சிவனுக்கே உரிபதென்னு
மியையு தெளிவாயது. இதனை விபோமகேசி, இரணியகேசி
முதலியசிவநாமங்களும், தேசவநாமத்துணை போல ஊனமுற்
றெழியாது தளராததுணைகளாய் நின்றவலி யுறுதுமென்க.

சர்வ சக்தித் தவ்வாதி அஷ்டமங்கன திவ்பகுநபரம் பதி
எவனோ! அவன், எதை நினைத்தாலும் தொடங்கினாலும் அக்காரி
யாம் யாது மிடையுறின்றி முடிவுபெறும். முடிவுறுதொழிந்தா
லே அவன் பரம்பதியாகானென்று சிவவரு முணரலாம். விஷ்
ணுமூர்த்தி நினைத்ததும் தொடங்கியதும் கடல் கடைந்து அமு
தமெடுத்ததகன்றி வேறில்லை. இது அம்மத சம்மதமுமாம். நினை
த்ததத் தொடங்கிய அத்தொபல் அவவாறு முடியாதொழிந்தது
மன்றி மேலுமிடர் செப்த நம், பின்பு சிவாத்நைச் சீரமேற்கொ
ண்டு விசுநினைசரபுனை செய்நு தொடங்கி நீனினைமாக அமு
தம் பெற்றுக்கொண்டதும் உள்ளபடி உற்றுநோகதும் உத்தமர்
கர், சிவனுக்குர்போன்ற தலைமை, அடிமைமையி விஷ்ணு மூர்தி
திய குண்டென்று நினைத்தலுள் செய்யாரென்க. இவ்வுமன்றிமே
ற்காட்டிய உபதிஷத் வசனத்தின்படி, சந்தாமூர்த்திகளை விஷ்ணு
பெகத்து வர்காரென்பதும் அக்கா விஷ்ணுஉயிர்க்குவந்த ஆப
த்துக்கஞ்சி யமுத முறையிட்டிற் சிவங்கைய அடிமைகளாகிய
அன்னிஷ்ணு வாதிபர் ரூபிர்த்து காத்தற்பொருட்டே சிவபி
ரான் உண்டானினுரென்பதும் சிவதுல்லிய மகர்ஷியாகிய அகத்
திபரானக் காறு மச்சரியக்கானலாம். அந் (சூகண்ய) மூரொ
ஹவெனாராஉரோ வதிஸூரூர்பதி பெயந்திமடையி
னையா ஸயவொர்டெகதகஜி மூரஹஜாஸவஹவஹஹவஹ
தகர்ஷிப ஹாலாஹல வேகமராத் உமாபதி: சந்தாமாதி தே
சுபிந்தந்திப தூர்ணம் ஸசகோமேதத்திக் சாகஜம் பூபலவத்
சாராந்தோ என்பகாம். இதன் பொருள், உமாபதியானவர்,
விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் விஷ்ணைகஞ்சுகிக்கமாட்டா தலறுவதைச்

சமீபத்திற் கெட்ட சந்தரமுர்த்திகளை வலியுறுதினார். அவ் வாஞ்ஞை சிவசுந்தரமுர்த்திகளைச் சந்தரமுர்த்திகள் அத்தேவர்க ளிடத்து வைத்த இரக்கமிருதியால் அதிவேகமாக விரைந்து சென்று அதிகோரமான விஷத்தைத் திருக்கரத்தின் விரல் துனியினால் நாவற்கனிபோலக் கிரகத்தார் என்பதே.

விஷ்ணுவாதி தேவரீராவதும் சகிக்கலாற்றாது ஒடோடத்து எத்திவந்த அகிருதர விஷப்பிரவாகத்தை நோக்கி, ஓரணுவும் லேஷியமின்றித்திருக்காமரீட்டியமாத்திரையே, தமதுஆஞ்ஞை யால் அவ்விஷப்பிரவாகம் நாவற்கனியளவாய்த் திரண்டு கரத் தில் வரச்செய்தருளிய சந்தரமுர்த்திகளை, அவ்விஷ்ணுவாதி தேவரீராவார்க்கும் மேலான மகாதேவராகிய பரமசிவனை என் னுமுண்மை தெளிதற்கு, இனி வேறு நூலாராய்ச்சியும் வேண் டுமோ? இத்தகைய பரமசிவ சந்தரமுர்த்திகள் பூமியில் வந்த பின் நம்மைப்போலப் பெண்களைக்கூடச் சிற்றன்பம் அனுப வித்தாரென்று கூறும் அறிவிலாரும் உண்மை நோக்குதற்கு இஃதொன்றே போதியது. மூர்த்திகள் பூமியில் வந்து பர வையார் சங்கீர்பார் சமேதராயிருந்தாரென்று, கூறும் அவர் சரித்திரத்தைப், பூவும் மணமும்போல அபின்னர்களாகிய சிவ சத்திகள், சீவரஞ்ஞையும் பொருட்டு ஆண் பெண்ணுருவாய் வேறுபாற்காட்டி இருவராய் நின்று செப்தருளுகின்ற தீவ்ய சரித்திரங்கள் போற்கொள்வதன்றி, விபரீதமாக்கொள்வார் மீனாராருக்காவாவாரென்க. மூர்த்திகள் பூமியில் வந்தருளிய தீவ்ய சரித்திரமூலமாகவும் மேலும் உண்மை விளக்குவாம்.

101 சந்தரமுர்த்திகள் காலேயிற் செப்கின்ற கைத்திருக் கொன்றெந்தருளுகின்ற சிவபிரான், மூர்த்திகளது திருவா ய்த்திருத்தொண்டு, லோகோபகாரமாக ஆரியவேதசாரமாகப் சரியவேதமென்ற திராவிடவேத தேவராகருதி வெளிவ ருதற்கே சுவாமெனத் திருவுளங்கொண்டருளி, அத்தொண் டும் கமல திருவாக்கின் வந்த ஆரியவேத காடின்னிய சப்த ராமஸ்துர பாஷையில்லெண்டாது, இனிமையே தன்மயமாகப் தயர்ப்பாஷையில் கரும விரும்பினமையால் அப்பாஷைகே மூக்யமான தமிழ்த்தேசத்தில் நிகழ்தலே பொருத்தமெனக்

அ சிவசுந்தரசாயாருபசிவமகிமாசங்கிரகம்.

கொண்டு, காரணம்புணர்த்தி, மூர்த்திகளைத் தமிழ்நாட்டிற்கு
ரியமானுடசரீரியாக்கி அனுப்பக்கருகிக் திருந்தனவனத்தில் க
மலினி அநிந்திதை என்னுமிருவரை விரும்பச்செய்து, அதுவே
காரணமாக்காட்டிச் சுந்தரனை நீ மானுடசரீரியாய் பூமியிற்
செல்வாயாக என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார்.

இவ்வாறு காரணம் புணர்த்தாவிடில், உரிய தவஞ்செய்து
கயிலைபடையக்கருதும் உலகர், நாம் 'கயிலைபை அடைந்தாலும்
காலார்தரத்தில் சிவாஞ்ஞானையால் பூமிக்குத்திரும்பவும் நேரும்
போலுமென்றெண்ணிக் கயிலாச கமனத்திற் பராமுகராவாரக
ளென்பதையும், காரணம் புணர்த்தினால், கயிலாசத்தில் உந்தத்
ஸ்தானத்தை படைந்தவரானாலும், குற்றஞ்செய்தால் தண்டிக்
கப்படுவார்கள் என்றறிந்து, உலகர்கள் குற்றத்திற்குப் பப்பந்து ஒது
ங்கி விதிவழிநடந்து உய்வார்களென்பதையும் நோக்கியே, சுந்
தரமூர்த்திகளிடத்துச் சிவபிரான் தாமே மேற்காட்டிய கார
ணம் புணர்த்தினாரென்க. அல்லது அத்திருநூற்கனவனத்திலேயே
பல்லுழிகாலமாக ஒவ்வொரு நாளுஞ்சென்று வரும்மூர்த்திக
ளுக்கும் அப்பெண்மணிகளுக்கும் அக்காலங்களில், ஒருபொ
ழுதும் தோன்றாத இச்சை, அவ்வொருதினத்தின் மாத் திச முண்
டாதற்கு வேறுகாரணமில்லையென்கின்ற ஊகத்தாலும், சிவபி
ரானே இச்சிக்கச்செய்தாரென்பது தெற்றெனக்காணலாம். இ
தனை, "அன்னவன்பெய ராலாலசந்தரன், முன்ன மாங்கொரு
நாண்முதல்வன்றனக், கின்னவாமெனுநான்மலர் கொய்திடத்,
அன்னினுநந்தனவனச் சூழவில். அந்தமில் சிரநிந்திதையாய்கு
ழற், கந்தமாலைக்கமலினி யென்பவர், கொந்துகொண்டதிருமலர்
கொய்வுழி, வந்துவானவ ரீசனருளென. மாதவஞ்செய்த தென்
நிசைவாழ்ந்திடத், திதிலாத்திருத்தொண்டத்தொகைதரப், போ
துவாரவர்மேன்மனம் போக்கிடக், காதன் மாதருள் காட்சியிற்
கண்ணினார்." என்ற பெரியபுராணத்திருவிருத்தங்களும், மூர்
த்திகள் வானவரீசராகிய பரமசிவனருளினாலேயே, மலர்க்கொ
ய்வுழிவந்து அவர்மேல் மனம்போக்கிட என்றும், அதுவும்
தென்றிசைவாழவும் திருத்தொண்டத்தொகைதரவுமே என்றும்,
மாதரைச் கண்டவுடனே தாமே பாய்ந்தாடித் தம்மையுடை

யான வலிந்திழுத்துச் சென்றுபடுகுழியில் வீழ்த்தி வீழ்வின்ற
ஏனையர் மனம்போலாகாமல், மூர்த்திகள், பரமசிவன் தமது
வாய்த்தொண்டை விரும்புகின்ற சுருத்துநோக்கி அவரருளி
னாலேயே தமது மனசை அம்மாதர்மேல் வற்புறுத்திப்போக்கு
தலால் அக்கட்டாயத்திற்கே அம்மனசு அம்மாதர்பாற் சென்ற
தென்றும் பொருட்கு விளக்குதலாலுந் தெளிபலாம். இனிப்
“போக்கட” என்கின்ற இப்பிறவினைப்பைப் பரமசிவன்பாலேந்
றினும் அமைபுமென்க.

மேற்காட்டியபடி சிவாஞ்ஞை மேற்கொண்ட ஸ்ரீ சுந்தர
மூர்த்திசுவாமிகள், தெகூனாபூமியிலே, தமிழ்த்தேசத்திலே,
திருமுனைப்பாடிநாட்டிலே, திருநாவலூரிலே, எக்குலத்தினுள்
சிறந்த சற்குலமென்கின்ற சிவகுலமாகிய ஆகிசைவகுலத்திலே,
கௌசிகிகோத்திரத்திலே, ஆநார் செளந்தரி என்னுந் தம்பதி
களிருவரின் முக்காதுமாராகிய சடையனாரும் அவர் பத்தினி
யார் இசைஞானியாரும் சற்புத்திரப்பேற்றை விரும்பிச்செய்து
வந்த அருங்கவத்துக்கிரங்கி, அவ்விருவரும் ஒருநாள் மலர்னை
மேல் புத்திரப்பேறிலாமை குறித்துக்கவன்று பேசிக்கொண்
ருக்குஞ்சமயத்தில், அவ்விருவர் மத்தியில், பேரொளி விரிதரு
மூன்று வயசுப்பாலாருபியாய், அநிசுந்தர தேசோமய விக்ரக
தாரியாய்க் திருவவதாரஞ்செய்தருளினார். இவர் இவ்வாய்
அயோனிசராய் மூன்று வயசுப்பாலாருபியாய் வந்தருளினானென்கி
ன்ற உண்மையைத் திருநாவலூர்ப் புராணத்தில்,

“சுந்தமுறு கௌசிகிகோத் திரஞ்ஞ ருபெயரோர் சுருதி யாய்த்தோன்”

உரியசுவர் நரியளித்த சடையர்க்கா மணிசூடா மணியென் றோது
மரியசுந்தர் மூவாகின்ற சடையரு ரெனும் பெயரோ ஞாந்த சீலன்
பிரியமுட னில்லறத்தி னிபுகைவரு வாகியற்றும் பெற்றி யானான்
தருமகவிந் மையினுளமெப், தளர்ந்திவ னைக்கருதித் தவஞ்செய் கின்றோன்

மனைவியிசை ஞானியொடு மணக்கமழ்மென் மலர்ணையில் விதித்து ரெஞ்சங்
களிவினொடு மகப்பேறி லாமையினைக் குறித்தருகிக் கழறுங் காலைப்
பனியிருனோ டகத்திலெவம் பகலவன் நன் கிணமதிற் பட்ட பைக்கூழ்
களிதவழ்ப் முகில்பொழித்த தெனவொளிர்சோ சிபி ந்ருவா நாபபல

ஆன்றவ மதியிரவி வாரமுத்தி ரத்தினிசி யட்சே லோனா

மூன்றுவய தொடுமதலை பற்பலபூ டனமிலங்க முக்க டேவன்

ரேன்றினனென் றுளமகிழ்ந்து சடையனார் கடி. தெடுத்தத் தோலிற்சேர்தார்

வாழ்நுமென மலர்சொரிந்து வளவா தர் தயிமுழக்கு வானோ ராரத்தார்.

என்ற செய்யுள்கொலிவினாணரலாம். இதில், “முக்கட் டேவன் ரேன்றின னென்றுளமகிழ்ந்து” என்ற உண்மைபாலும் பூநீசுத்தரமுத்திகள் சிவனை என்பதை விச்சித்துணரலாம். இன்னுமிதனைப் பெரிப்புரானத் திருவிருத்தங்களாலும் உற்று நோக்கி, நிறைந்திருக்காணலாம். அப்பெரிப்புரானத்தில், முத்திகள் திருவவதாரங்கூறுமிடத்து, நாடு, நகரம், குலம், பிதாமாதர்களுக்கும் தலைமைநோன்ற, இன்ன நாட்டிலே இன்ன நகரிலே இன்னகுலத்திலே இன்னாருக்கு இன்னார் கொப்பத்திலிருந்து நிறைந்தாரென்று இச்சுமுறைபாக்கூறாமல், “ஆண்ட வர்தமக்குகாடு” திருமுனைப்பாடி நாடு, என்றும், “அநுமறைச்சுவமஹிமாங்கவநாதினுவதரிக்க, வளம்பதி திருநாவலா ராம்.” என்றும், “சடையனாருக்கு இறைஞானிபார்ப்பால், திருகா லுலகமுப்பத் திருவவதாரஞ்செய்தார்.” என்றும் முத்திகளுக்கேதன்மை உண்மைகாட்டிப் முறையினாலும் ஊகித்துணரலாம். இப்பெரிப்புரானத் திருவிருத்தங்களையும் உற்றுநோக்குவார் நோக்குக, அவற்றுள்முதலாவது திருவிருத்தம்.

கங்கையு மதியும் பாம்புங் கடுகனையு முடிமேல் வைத்த
வங்கன ரோலை காட்டி யாண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சீத மதியிரு மருங்கு மோடிச்
செங்கபல்குழைநாடுந் திருமுனைப்பாடி நாடு, என்பதாம்.

இதன்பொருள், கங்கை மதியும் பாம்பு கடுக்கைகளை முடிமேல் வைத்த அநுடனணராகிய பாம்பினால், அடிமையோலைகாட்டி ஆண்டவர்ப்பிறை சுருங்குமுத்திகள், கன்னிடத்துவந்த ருருத்திப் பரிய அடியிப்பெரிபதவந்தைப்பல்லா நிகலஞ்செய்துள்ள காடு எனவென்றால்? சலங்காவதிகளாகிய சுமங்கல ஸ்திரிபுருஷர்களும் சகலவாப்பங்களும் நிறைந்துள்ள திருமுனைப்பாடி நாடாகும் என்பதாம்.

இத்திருவிருத்தத்திலுள்ள விசேஷப்பொருள்களுந் திருவருள்விளக்கிப் புளவு உற்றுநோக்கிக்காண்போம். பிறரால் மாற்றமுடியாத ஜன்ன மரணத்தினுன்பங்களைத்தருகின்ற மலபந்தத்தாலாகிப் பெருவெப்பத்தைமாற்றி, ஒரு காலத்தும் மாறுதுமீளாது வீற்றிருந்து நித்திராநந்தானுபவமுற்று வாழத்தக்க திருவடிநிழலாகிப் பெருந்தட்பத்தைச் சீவர்களுக்குத் தந்தருளுகின்ற மோகிதாதா இவ்விருவனே என்று, மறைமுழுதும் முறையிடுகின்ற பசுபதியாகிய பரமசிவனே என்பது யாவர்க்கு நன்கு விளக்கக் “கங்கை” என்னும் நன்மொழியை முன்வைத்து, அதனாலேயே, எத்துணைச்சிறந்த அத்தியந்த குருகருகியினராய் எவர்க்கு மடங்காத பேராற்றலுடையாராயினும், அவர்களைமுடக்கித் தன்வசப்படுத்தி ஆளுநிபல்பை, உக்கிர நகரமங்களாலும் விளக்கும் சர்வசக்திமானவனே என்பதையும் விளக்கினார்.

இவைமுதலிய உண்மைகளை உள்ளபடி உணரவிடாது, சீவர்கள் அறிவை மறைத்து நிற்கின்ற மலவிருளை நீக்கிச், சிவஞானப்பிரகாரத்தைநோடுக்கின்ற ஞானநாதாவும் அவனே என்பதுவிளங்க, “மதி” என்னும் சின்மொழி பின்வைத்து, அதனாலே, அபராதிகளானவன், ஆபத்துமேலிட்டினுலாற்றாதடைந்துதிப்பாரை, ஆபத்து நீக்கி மேன்மைப்படுத்துகின்ற சீவகாருணியப்பெருவள்ளல் அவனே என்பதையும் விளக்கினார்.

அடைந்தாரைநாந்கிரமன்றி, அடையாது கொடுஞ்செயல் மேற்கொண்டு இடர் செய்யுந்துஷ்டரையும், துட்டுதறித்துச் சிட்டடாக்கி என்று கொன்றும் அத்தியந்த பரமதயாரிதி அபரமசிவனே என்பது விளங்கப், “பாம்பு” என்னுஞ்சொல்லே அடுக்கவைத்து விளக்கினார்.

சிவபிரான் துஷ்டருக்கும் அருள்செய்யுங் குதபாருவாகலால், நாம் எக்குற்றஞ்செய்யினும் அதை நோக்காதருள்வரென் றெண்ணிச் செய்யுந் தற்பவானிகளிடத்து அதிகோபங்கொண்டு பெருந்தண்டனை செப்பவனும் அவனே என்பதுவே விளங்குதற்கே, கொன்றை இதழி முதலிய வேறு பெயர்கள் பற்

பலகிருத்தம் அப்பெயர்களை வேண்டாது, கடுத்தலென்னும் பொருளுந்தரதக்க, “கடுக்கை” என்னுஞ்சொல்லை அடுக்கவைத்து, அப்பொருளால் அதனை முன்னிளக்கப்பெின் கொன்றைப்பூமலை என்னும் பொருளால், மேற்காட்டியபன முதலிப எச்செயலும் பிறர் சகாயமின்றித்தானே செய்யவல்ல சர்வசத்தித்து வபரமகர்த்தாவாகிய பசுபதி அப்பரமசிவனே என்பதை விளக்கினார்.

கடுக்கை என்னுஞ் சொற்பொருளாகிய கொன்றைப்பூமலை பரமகர்த்தா சிவனே என்பதை விளக்குவ தெவ்வனமெனிற் கூறுதும்; பிரணவமந்திரமானது, பூநீபஞ்சாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர திமந்திரங்கள் சிவவிஷ்ணுவாதி தேவர்க்குரியனவாதல்போலாகாமல், யாவர்க்கும் பொதுவாக்கொள்ளினும், அப்பொதுமை உபசாரமே; அப்பொது நீக்கித் தனதாக்கோடற் குரியதெய்வம் உள்ளபடி பிரணவார்த்த சொருபியாகிய எமது தெய்வமே என்று சுருதியாதிதக்க பிரமாணத்துடன், சைவர்களாகிய உம்மவர் கூறுதல்போல, மற்றை மதத்தருங்கூறும் போலியுரையை மறுத்து நிதரிசனத்தில் உண்மை தேற்றுவது இக்கொன்றைப்பூமலை. இது, ஏகதேசமின்றி முழுதும் பிரணவம்போலவே வளர்த்துள்ள சிலகம்பிகளும், ஐந்து இதழ்களும் ஒன்று சேர்ந்த வடிவாயிருக்கின்ற நிதரிசனத்தால், பூநீபஞ்சாக்ஷர சிவமந்திரத்துக்குரியபரமசிவனே தூலகுக்குமாதிரி பிரணவங்களுக்குரியானென்பதனை, அக்கம்பிகளும் இதழ்களும் மிரிவில்லா ஒற்றுமை காட்டி விளக்கிப், பரமசிவனொருவனே தவிர விஷ்ணுபிரமாதிகள், அப்பிரணவப்பொருளை வகித்தற்குரிய ஆற்றல் சிறிதுமில்லாதவர்களே என்பதனையும், சிவனே அதற்குரிய ஆற்றலுடையானென்பதனையும், அப்பூமலை பிறரெவராலும் அவரவர்க்குரிய மாலையாக வகிக்கப்பெறாமல், சிவனொருவனே தனக்குரிய திருவடையாளமாலையாகவகிக்கப் பெறுகின்ற உண்மைகாட்டி விளக்குதலை நோக்குங்கால்; வேறுநூலாராய்ச்சி வேண்டாது சிவனொருவனே பரமகர்த்தாவாகிய பசுபதி என்பது நன்கு தெரியப்பெறுமென்க. விஷ்ணுபிரமாதிகளின் திருவடையாள மலைகள் துளசி தாமரைகளே என்பதும், அவைகள் அத்தேவர்க

கோப் பிரணவார்த்த சொரூபிகளென்று விளக்குதற்கு எவ்வித சம்பந்தமுமில்லாதனவே என்பதும் யாவருந்தொரித்த விஷயமே. நிற்க.

மேலும் வன்னிதும்பை மத்தமுதலியவுஞ்சடைமேல்வைத்திருங்கவும், கங்கை மறுபாம்பு கடுக்கையாகிய இரான்துமாதிராமே சுண்டு எடுத்தொதிபது, பசுவர்க்கத்தினராகிய ஏனைத் தேவர் முனிவர்களாற் செய்யப்பட்ட பன்னூல்களிற் கூறும் ஏனைப் பன்மார்க்கங்களுஞ் சாமானியங்களை என்னொதுக்கிப், பசுபதியாகிய பரமசிவனே செய்தருளிய முன்னூலாகிய வேதசிவாகமாதிரி சிவசாஸ் திரங்களிற் கூறுகின்றசரிபை, கிரிபை, போகம், ஞானமென்னும், தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம்; சகமார்க்கம், சன்மார்க்கங்களாகிய நன்மார்க்கங்கள் நான்குமேஷப் பரமசிவனால் மேலாகவைக்கப்பெற்ற சின்மார்க்கங்களென்கின்ற உண்மைபுணர்தற்கென்க. இதனை, “தேங்கமமூமலரிதழிதிநகன் கங்கைதிக்குழாவம்வளர் சடைமேற்கேரவைத்து” என்ற உமாபதி வாக்கும் விளக்கும்.

“ஒன்று நீயல்லையன்றி பொன்வில்லை” என்னும் பிரபலசுருதியின்படி, அன்றியொன்றல்லாம லெங்கும் நிறைந்து நிற்கின்ற அநதரியாமியானும், மேற்கூறிய பரமகர்த்திருத்துவ சர்ணைஸ்வரிய மகாப்பிரபுவாயிருந்தும், “ஒன்று நீயல்லை” என்றபடியாதொன்றையும் பற்றாது அநீதனாய் நிற்கின்ற பற்றற்ற பரம்பொருளே அப்பரமசிவன் என்பது விளங்கச், சிரசு முடி தலை என்பனவாதிசொற்களை வேண்டாது, “சடை” என்னுஞ்சொல்லைப்பின்வைத்து விளக்கினார்.

வெப்பம் நீக்கித்தட்பந்தருதலும், அடக்கியாளுதலும், இருளைநீக்கி ஒளியைத்தருதலும், அடைந்தார்க்கு அபயங்கொடுத்தருளி மேலாகவைத்தலும், துஷ்டமையும் சிஷ்டமாகிய ஏன்றுகோடலும், அது நோக்கிப் புத்தியூர்வகமாக அக்கிரமஞ்செய்வசால் அவரைக்கடுத்து ஒறுத்தலும், இவை முதலிய பசுபதித்துவ உத்தமகுணங்களையே, அப்பரமசிவன் மேன்மைபாங்கொண்டவனென்பதும், அவனருள் வழிநிற்பாரு மிக்குணங்களைப்பே மேற்கோடற்கதுவே ஆஞ்ஞையுமாமென்பதும் விளங்க, ‘மேன்’ என்னுஞ்சொல்லைப் பின்வைத்து இக்குணங்களில் யாதொன்றும்

எக்காலத்தும் முடிவுவனவல்ல, என்றும் சிலைக் குள்ளனவே என்பது விளங்க, வேய்ந்த, கொண்ட என்பனவா திரொற்களை வேண்டாது "வைத்த" என்று சொல்லப்பின்வைத்து, இவைபெல்லாம், திருவாய். பெருந்தத்தாற் செய்யப் பெறுகின்றன என்பது விளங்க, "அங்கனார்" என்னுஞ் சொல்பெயரின்வைத்து விளக்கினார்.

சடைப்புனைந்த என்றுவும் போதிபதார்த்தஞ்சுவும், சடைமேல்வைத்த என்று மூன்று சொற்களைக் கொடுத்திருக்கிற அங்கனாரென்று அறிந்துக்கூறியது, பரமசிவன் பரிபாக சிவர்களுக்கும் பதிபதாசங்கனாகிய மூப்பிராருளில்கணர் தெரிகிறதும் பாசநீக்கிச் சிவமாக்கி யனுக்கொடுப்பதென்பதும், அவர்காட்டிய ஒலை இவற்றைபே விளக்குந்திவருநான்போதமென்பதும் முன்புறவே தெரித்தற்கென்க.

இத்தகைய அருட்கண்ணராகிய சிவபிரான், குருவடிவாய் வந்த நாரித், தமது திருக்காத்தென்று முள்ள சிவநான்போதன் காட்டியே, பரிபாகசிவர்களை ஆ' கொள்ளுமுறை இனிது விளங்க, "ஒலைகாட்டி" என்னுங்கிருவாசகம் பின்வைத்த நாரிலார் அத்திருவெலைத் திருவாசகம். "அநுமறை நாவலாதி வைவனுரான் செய்க, பெருமுனி வெண்ணெய் கல்லூர்ப் பித்தனும் பொறுமென்பால், வருமுறை மரபுனோ நம் வழித்தொண்டேசெய்தற் கொலை, பரிநாமயாலே முறி தேர்த்தேனிதம் வைபெயர்னை முத்து" என்பதாம் இது கிரியதார்த்த சிவனாரிதரிக்கப், பாசநீக்கிச் சிவமாக்கி பாட்கொண்ட நுரையிப்பலைய இனிதுணர்க்கலாம், சிவநான்போதமே யாமென்க. "சீன்ற சிவமொன்றதனைத் தேர்தன் நான சிவழிபோகத் தேர்த்தனைத் தெனிகலாகும் என்றபடி, மகரிஷி என்று உபதேசிக்கலால் எடுக்கேதாதுப்பெறுகின்றவனும், வெண்ணெய்ப்பால், மென்மை, தண்மை, மிருகத்தை, குறையுமுகலிய இன்பமும் யாவும் சீறந்தவனும், அநித்தியங்களான என்மைய பல்லூர்ப்போலாகாமல், சித்தர்ப் பதத்துவாதே கல்லூர்வாசியும், அநுநாகிங்கப்பெருந்தித்தனுமாயி முகிபவேதிய சிவனொருவனைப்பகிபெனத்தேர்த்தும் சபைபார் முன்கெளிதற்கும், இவ்வெலைத்திருவாசகமேவதுவாயிருந்தமையானும், இது சிவநான்போதமே என்பதில் எட்டுணையும் உட்டுளக்கமின்றென்க.

சுந்தரமூர்த்திகள், பிரமவிஷ்ணுவாதி சிவர்கள் யாவரையும் அடிமைகளாக்கொண்டாளுகின்ற ஆண்டவனாகிய சிவனே என்பதனிது விளக்குதற்கே, (ஆட்கொளப்பெற்றார் நாமு) என்றிருந்தாலும் செய்யுட்கு விரோதமில்லாதிருக்கவும், அவ்வாறன்றி “ஆண்டவர் தமக்குநாமு” என்றாறா, “தமக்கு” என்பதிலுள்ள துவக்குதகுதிப்பொருட்டாய், அந்நாமு அவ்வாண்டவர்க்குரிக்கின்றது தகுதியை விளக்கலால், அதற்கினையாபிமற்றென்றும், எவ்வுலகும், எல்லா அண்டங்களும், பரமசிவனுக்குரித்தாதல்போல, அப்பரமசிவனையாகிய சுந்தரமூர்த்திகளுக்குரிய உடைமைகளே என்பதும் விளக்கினார். குவவுருபை அது உருபாகத்தரித்து உரிமையை விளக்கினதெனினும் பொருந்தும்.

இனிப், பேதையராதி வேறுபெயர் கூறாது, “மங்கையர்” என்றமைபால், அச்சொல், பெண்களையுணர்த்துவதுடன் பக்குவத்தையும், வாதனம் முகமென்றுணர்த்துவதுடன் முதன்மையையும், மதி சர்க்கிரையுணர்த்துவதுடன் போதத்தையும், உணர்த்துமாதலால், மங்கையர் வாதன சீதமதி, என்பது பக்குவமுதன்மைமாய்ந்த குளிர்த்தபோதம் எனப்பொருட்கு, அதுபொதுவாய் நின்றலால், சிவர்களது பரிபாக முதிர்ச்சியிலுள்ள நல்லுணர்ச்சியையும் அப்பொழுது அவர்க்கு அருளும்படிநோக்குஞ்சிவபோதத்தையும் உணர்த்துமென்க.

“இருமாயுங்குமோடி” என்பது காலுகளினிருபக்கத்துமோடி என்பதுணர்த்துவதுடன் சிவர்களது நல்லறிவு சிவன்பாலும், சிவபோதம், சிவர்களாலும் ஓடிச்சேறலை யுணர்த்துமென்க. அவை இரண்டும் ஆங்காங்குச் சேறலிற் காலமுன்பின் கூற்றகியையாமையின் அச்சொற்றோடர் அதனை விளக்காது நின்றல் காண்க. இடைநீடின்றி விரைந்து ஓடுதலை யுணர்த்தற்குச் சென்று என்று இது ஓடி என்றார்.

“சேங்கபல்” என்பது, இரண்டு கயல் மீன்களையுணர்த்துவதுடன், கயல்போலும், குஞ்சுகள்போலும் தன்மையையுடைய சிவங்களும் சிவர்களையும் உவமை ஆகுபெயராய் நின்றுணர்த்துமென்க. “குழைகனும்” என்பது, சிவம், குழைந்த அன்பினிடத்தை நாமும், சிவன், தன்பாலிரக்கமுற்றுக் குழைந்துவரும்

அருளினிடத்தை நாடும் என்பதை விளக்கும். வாளா, கயல் என்னுது, “செங்கயல் என்றார், சிவம் பகஷ்பாதமின்றி எக்காலத்துஞ் செப்பமாக நின்றலையும் அப்பக்குவ சிவர்கள் பிரபஞ்சத்திற் சாயாது, ஸ்திரமாகி குழைந்துருகும் மெய்யன்பின்றிறத்தால் நேர்நின்றலையுமுணர்த்தற்கென்க. ஓடி என்னும் வினையெச்சம், ஏதுப்பொருட்டாய் நாடும் என்னும் பெரெச்ச வினையைக் கொள்ள, அது, நாடு என்னும் பெயர் கொண்டுமுடிந்தது.

இதனால், பிரமவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தசீவர்களையும் அடிமையாக்கொண்டாருகின்ற ஆண்டவராகிய ஸ்ரீசந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு, எல்லா நாடுகளும் உலகங்களும் அண்டங்களும் உரிய உடைமைப்பொருள்களே என்பதும், அவற்றுள்ளும் லோகோபகாரமாக மூர்த்திகள் மாணுடவடிவாய் வந்தருளுதற்கிடமான விசித்தமுடையது திருமுனைப்பாடி நாடே என்பதும், அந்நாட்டிலுள்ள சீவர்கள், பக்குவ முதன்மைவாய்ந்த ஞானிகளென்பதும், அந்த ஞானம் சிவன்பால் ஓடுதலால், அச்சீவர்கள் சிவனது குழைந்த அருளின்கண்ணே நாட்டமுள்ளாரென்பதும் சிவபோதம் அவர்கள்பால் ஓடுதலால், அச்சிவன் அவர்களது அன்பின்கண்ணே நாட்டம் வைத்தருளுவரென்பதும் தெளியப்பெறும். இப்பெருமையெல்லாம், ஸ்ரீசந்தரமூர்த்திகள் திருவவதாரஞ்செய்து வீற்றிருந்தருளிய விசேடத்தாலென்க. இவ்வண்மையை இந்நாட்டின்பெயர்ப் பொருளும் விளக்குதல் காண்க.

திருமுனைப்பாடி என்பது இந்நாட்டின் பெயர்; இதன் பொருள், சர்வைஸ்வரியசம்பந்த ஈஸ்வரநாம பாமசிவனாகிய முதற்கடவுளைப்பாடுதலையுடையது என்பதாம். இப்பெயர், திருமுனை பாடி என்று மூன்று சொற்றொகுதி ஒருபெயராய் நிற்கின்றநிலையே, பதிபஃபாசமுப்பொருட்டொகுதியாகி பற்பல பொருள் விளக்கமுஞ்செய்யுமென்க.

“ஆண்டவர்தமக்குநாடு திருமுனைப்பாடி” என்றிருந்தாலே போதியதாயிருக்கவும், “நாடு” என்னும் ஓர் அருமைத் திருமொழியை மேலும் சுற்றில் வைத்தருளிய பெருங்கருணையின் உரிமைகோக்குங்கால், சேக்கிழார்பெருமானது திருவாய்வின்றும் இத்திருப்புராணம் வெளியிட்டருளிய நடேசப்பெருமான், இத்

திருப்பாகரத்தையும், இதுபோலவே இப்புராணத் திருவிருத் தக்கனெல்லாவற்றையும், உள்ளிட்டு நாவாயாக என்று ஆஞ்ஞை தந்தருளிபதாக் கோடற்கிடந்தருகின்றது.

இச்சிவாஞ்ஞைசிரமேற்கொண்டு ஆழ்ந்து கிடக்கும் அரும் பொருள்களை உள்ளிட்டு நோக்கி வெளியிட்டருளும், திருவருள் விலாசப்பாசிவபோதத் துரிமைபாசிக் தெரிசிவசீஸப் பெருமக் களை, இத்திருப்பாகரத்ததுட்பொருள் முற்றுந் தெற்றெனத்தேந் துந் தெற்றெனவே மென்மையிற்றெனவேவரு நற்றுறையார்க்கு வி ரிதிறரைத்தருளுவர். ஒன்றுக்கும் பற்றாத அறிவினாச்சிறியேன் உரைப்ப தெங்ஙனம், 'சிறியேனறிவுக்கவர்த்தந்திருபாதத்தந்த, நெ ற்பே சிறிதியானறி நீர்மை கும்பிடேனன்பால்'. என்றருளி எமர்க்குக்காட்டியருளிய, சேக்கிழார் பெருமானைய கருபாவாசீச சிவபாதகமலங்களைச் சிரமேற்கொண்டு, ஆசைமேலிட்டினால் அ நியா னுரைத்தேன். பெரியார் பொறுத்தருளுக.

இத்திருவிருத்தத்தாலும், சேதஞ்சேதனப் பிரபஞ்சமுழு தும், தனக்கு அடிமையும் உடைமையுமாக வைத்தாளுகின்ற ஆண்டவனாகிய பாமசிவனை, சுந்தரமூர்த்திகளென்பது விளக்க மாகவும், இவர், லோகோபகாரமாக மாணுடவடிவின்ராய்ப் பூமி யில் வந்தருளிய பின் சிற்றின்பம் துகர்ந்தாரென்று கூறும் மூட னசனம், மணம்பெறு தொழிதலுமன்றி, அகி துர்நாற்றமுடைத் தாய் எங்கும் பரந்து, நன்மணமே மணக்கும் நல்லோர்களின் சின்மனநாகிகளின் சென்றுதைத் திடர்செய்தலால், அப்பெரியார் முனிவையும், அதனாலும் மேலும் நாகவாச ஸ்திரத்தையுமே செய்யுமென்க.

இரண்டாவது திருவிருத்தம்.

பெருகிய நலத்தான் மிக்க பெருந் திரு நாடு தன்னி

லருமறைச் சைவ மோங்க வருளினு லவத ரித்த

மருவிய தவத்தான் மிக்க வளம்பதி வாய்மை குன்றாத்

திருமறையவர்க ணீடுந் திருநாவ ளார மன்றே, என்பதாம்.

பதிலில் அவதரித்தாரென்னது, அவதரித்த வளம்பதி என்ற இகனாலும்; மூர்த்திகளுக்கே தலைமையுரிமை விளங்குதல் தான்க. இதில் இந்நாட்டின் பெருமை விளக்குகின்ற ஆசிரியர்,

கஅ சிவசுந்தரசாயாருபசிவமசிமாசங்கிரகம்.

அதனுண்மை எடுத்தோததில் தமக்குள்ள ஆசைப்பெருக்க மினிது தோன்ற, அதற்குரிய விசேஷணங்கள் ஒன்றிரண்டோடமையாது, மிகுத்தெடுத்தோதிய உண்மையும், அச்சொற்பொருள்களின் வண்மையும் இந்நாட்டிலுள்ளார், பக்குவமுதன்மை வாய்ந்த குளிர்ந்தஞானஸ்தர்களை என்று மேற்கூறிய உட்பொருள் வலியுறுத்தி, அங்ஙன மிகுத்தெடுத்தோதிய விசேஷணங்களும், “பெருகிப, நலத்தால், மிக்க, பெரும், திரு,” என ஐந்தேயாகக்கூறிய முறையால், அந்த ஞானமும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர வழித்தான சிவஞானமே என்பதையு மினிது விளக்குமென்க.

“அநுமறைச்சைவமோங்க வருளினாலவதரித்த” என்ற அருமைத்திருவாசகங்கள், வினைக்கிடாக மாயாசம்பந்தச்சரீரிகளாய்ச்சிவர்கள் பிறத்தல்போலன்று, ஸ்ரீசந்தாமூர்த்திகள், பரமசிவன் ஏவலைமேற்கொண்டு, வைதிகசைவந்தழைத்தற்கே, மாணுவடிவுகொண்டு வந்தருளினாரென்று மேற்கூறியதை வலியுறுத்தி, அவ்வாசகங்களும் கூடாது குறையாது ஐந்தேயாய் நின்றலாலும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர நெறியாகிய சைவவிளக்கஞ் செய்தற்கே வந்தருளினாரென்பதை மேலும் விளக்கு மென்க.

இப்பதிக்கு விசேஷணங்கூறுமிடத்து, “மருவியதவத்தால் மிக்கவனம்” என நான்குகி ருவாசகங்களே கூறியது, இப்பதிபிலுள்ளார்யாவரும், சரிபை கிரியை யோகம் ஞானமாகிய நான்கு திருத்தொண்டுகளையே மேற்கொண்டதாச புத்திரசக சன்மார்க்கங்களே என்பதும், அத்திருந்தொண்டுகளுக்குரிய சாதகங்களாக நான்கு நிலப்பொருள்களும் நிறையப்பெற்றுள்ளதே இப்பதிஎன்பது மினிது விளக்குமென்க.

இப்பதியின் பெயர் கூறுங்கால், “வாய்மை, குன்றாத், திரு; மறையவர்கள் நீடு, திரு” என ஆறு திருவாசகங்களே விசேஷணங்கூறுகொண்டு, அத்திருமறையவர்கள் அறுதொழிலான பொன்பதும், காமாதி ஆறு குற்றநீக்கி நன்னெறியினின்று, ஆறு குணபரமபதியாகிய சாட்குண்ணிய சிவபிரானருளைப்பெற்றவர்களென்பது மினிது காண்க. இனிப்பதப்பொருள்களோவென்றால் மிகப்பெருதும் அமைக.

மூன்றாவது திருவிருத்தம்.

மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி யடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்திற் றேன்றி மேம்படு சடைய னாருக்
தேதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனையிசை ஞானி யார்பாற்
றித கன்றுலக முய்யத்திருவவ தாரஞ் செய்தார். என்பதாம்.

இதனு லும், ஏனையர்போல வினைக்கிடாகவன்று; உலகந் தீத
கன்று பத்தகாசவே, மூர்த்திகள் வந்தருளினு ரென்னு முண்மை
பிரகாசிததல் காண்க. இதில், இவர் தோன்றிய குலத்திற்கு,
எட்டு விசேஷணங் கூறியது கொண்டும், அஷ்டமங்கள திவ்விய
குண பரமசிவ குலமாகிய சதாசிவ முகோற்பந்ந ஆதிசைவகுலமே
அக்குலமென்பதும், அநினின்றும் நான்குபடி தாழ்ந்ததாகிய
ஏனையபிரம முகோற்பந்ந பிராமணகுலமன் றென்பதும் தெளியக்
கூண்க.

நான்காவது திருவிருத்தம்.

தம்பிரா னருளி னாலே தவத்தினுன் மிக்கார் போற்று
நம்பியாருர ரென்றே நாமமுஞ் சாத்தி மிக்க
வைம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொரு ணரையின் மின்னத் தெருவிற்றே ருருட்டுகளில்
என்பதாம்.

இதில், “தவத்தினுன் மிக்கார் போற்றும் நம்பி” என்ற
உண்மை நோக்குங்கால், இருவினையொப்பு மலபரிபாகசத்திசிபா
தத்துத்தமர்க்கே, இந் நம்பியாகிய சுந்தரமூர்த்திகளைச் சிவனே
என்றுண்மை தெரிந்து போற்றும் பெரும் பாக்கியங் கைகூட்டு
மென்பதும், மலசகிதர்களாகிய பிரம விஷ்ணுவாதிகட்கு அது
கிடைப்பதரிதென்பதும், அவருள்ளும், சரியை கிரியாதி உண்
மைத் திருத்தொண்டினின் தவமிசுந்து பரிபாகமுற்றவராகில்
அவர்க்கே அது கிட்டுமென்பது மினிது விளங்கும்.

“நம்பி, தம்பிரான் அருளினாலே நாமமுஞ் சாத்தி” எனக்
கொண்டு சுட்டி, நம்பியாகிய ஆலாஹஸுந்தரமூர்த்திகள், இப்
பூமியில் வந்த பின்னும், தம்பிரானாகிய சிவனே அருளினால்,
தமது திருப்பெயரும், மூர்த்திகள் இங்கு வந்ததற்கிசைய அவர்
மூதாதையின் பெயருமாகிய ஆரூரென்னும் நாமமே சாத்தப்

பெற்று, எனப்பொருள் கொள்க. இதனாலும், அருளினுல ரூப வந்தாரென்பதும், சீவர்கள் போல வினைக்கிடாகவந்தவ ரல்லரென்பதும், இவர் சிவனே என்பது மினிது விளங்கும்.

நாமமும் என்றதில் உம்மையானது, இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மையாய்த், தம்பிரான், தமதருளினுலே முன்பு காரியி னின்றும் பூமிக்கு வரும்படி ஏவியதுமன்றி; வந்த பின்பு நாம முஞ் சாத்திராரென்பதையும், எதிரது தழீஇய எச்ச உம்மை யாய், இப்போது நாமகரணஞ் செய்தது ண்றி, இனிமேலும் இந் நம்பியாகிய ஆரூரிடத்து நிகழுஞ் செயல்கள் முழுதும், அத்தம்பிரான், தமதருளினுற் செய்விப்பனவே என்பதையும் அவ்வாறன்றி ஒரு கிறிதும் வேறில்லை என்பதையு மினிது விளக் குதல் காண்க.

சடையனார் இசைஞானியாராகிய பிதாமாதாக்க ளிருவரும், 'தங்கள் மத்தியில் முன்று வயசு நரபாலநுபியாய் ஒளிபழிம்பாய் வந்தருளிய அப்பொழுதே, சற்புத்திரப்பேற்றை விருமபி அருந் தவஞ் செய்த தம்பிடத்து வைத்த அருள் மிதுதியால், சிவனே குழந்தையாய் வந்தருளினுரென் னுள்ளபடி கருதியவாறே பாவித்துப் பாசாட்டி வருகின்றார்களாதலால் உலகமுறைப்படி நாமகரணம் அவர்செய்தாரல்லர், தம்பிரானே அது செய்தா ரென்பதை, "தம்பிரானருளினுலே" என்னுந் திருவாசகம் ஒரு வாது நின்று விளக்குதல் காண்க. இதன் ஏகாபமுநிதி தெளி விக்கும். நம்பியாருாரென்பதே நாமமாகக் கொண்டால், தேரு ருட்டும் என்றதற்கு வினைமுதலில்லை யாதலால், நம்பி என வேறு பிரித்து எழுவாயாகக் கோடலே திண்ணம்.

இத்திருவிருத்தங்களினுட் பொருள்க ளொவ்வொன்றும், 'ஆழ்ந்து நோக்குதற்குரிய அறிவு போதாமையானும், விரிந்து பெருகுமாதலானும், மேல்முர்த்திகளது திவ்விய சரித்திரங்களி லாங்காங்குத் திருவருள் விளக்கஞ் செய்யுமவ்வளவிலாசாய்வாம்.

புநீசந்தரமூர்த்திகள் இவ்வாறு மூன்றுவயசுப்பாலநுபியாய் வந்துவளர்ந்து பாலப்பருவங்கடந்து, சீவர்கள், மங்கையர்பால் மோகங்கொண்டு சிற்றின்பதுகர்த்தற்குரிய தென்றெண்ணப்படுகி ன்ற எவ்வனப்பருவத்தையடைந்தார். அதுநோக்கிய சடையனார்,

அவர்க்கு மணஞ்செயக்கருதி, மூர்த்திகளது திருவருள்நோக்
காற் பரிபாகமுநின்றது சிவகதிபெறுதற்குரிய அருத்தவம்புரிந்து,
பூர்வமே பரிபூர்த்தியாகப் பெற்றுவந்த பெண்மணியைப் பேசு
நிச்சயித்து, அதற்குரிய சடங்குகளைச்செய்ய, மூர்த்திகள் திரு
மணக்கோலங்கொண்டருளி, அஸ்வாருடராய்த்திருவிதி சென்ற
ருளும்பொழுது காணப்பெற்ற, சலட்சணவதிகளாகிய பெண்கள்,
கூறுதலை “கண்களெண்ணிலாத வேண்டுங்காளைபக்காண வென்பார்,
மண்களிகூரவந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோமென்பார்.”
“ஆண்டகையருளிரோக்கின் வெள்ளத்துளையேந்தோமென்பார்,”
பூண்டபங்கிவனே காணும் புண்ணியமூர்த்தியென்பார்.” என்று
பெரியபுராணம் விளக்குகின்றது.

இதனால், காலைப்பருவத்தினராய்க் காணப்பெறுகின்ற இச்
சுந்தரசிவத்தைக் காணவேண்டுமேல் எண்ணிலகப்படாத (ஏனை
யரால் மதிக்கப்படாத) ஞானக்கண்ணினுலன்றி, எண்ணிலகப்பட
ட ஊனக்கண்ணினுல் முடியாதென்பதும், மணக்கின்ற தம்பதிக
ளாகிய தாங்களும் மாநாப்பிதாக்களும் சுற்றத்தார் முதலாயி
னோருமாத் திரம் களிகூரச்செய்கின்ற ஏனையர் மணம்போலாகா
து, மண்ணிலுள்ளார் விண்ணிலுள்ளார் மற்றுமுள்ளார் யாவ
ரும் பரமார்த்த தரிசனமெனக்கண்டு களிகூரத்தக்க சிவமணமே
இச்சுந்தரசிவ திருமணமென்பதும், இச்சுந்தரசிவநோக்கமானது,
காமித்தற்குரிய மணஞ்செய்யும் இக்காலத்திலும், ஏனையாது
காமநோக்கம் போலாகாது, அனவரதம் திருவருளைக்கமே என்
பதும், ஏனையர்களின் கர்மானுகுணசரீரங்கள்போலன்று, இச்சுந்
தரசிவமூர்த்தம் புண்ணியமமமே என்பதும் தெளிவாயது.

தம்மையே விரும்பித் தம்முகமுதலியவற்றையே பார்த்துக்
கொண்டு, சலட்சணவதிகளாய்ப் பல்லாயிரம் பெண்கள் காமநோக்
கமேகாட்டிச் சூழ்ந்து நிற்கின்ற இத்தச்சமயத்திலுங்கூடத் தமது
திருமுகமண்டலம் திருவருள் வெள்ளமே பொழிந்து யாவர்க்
கும் அருளைக்கங்காட்டி நிற்குமானால்; இச்சிவசுந்தரமூர்த்தி
கள், பூமியில் வந்து சிற்சிறப்புகளந்தாரென்னு முடவசனம் எக்
கதியிற் புழுத்து மென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? அநமசு!
அருளைக்க முதலியனவே தமக்கியல்பாயுள்ளவர், சிவசுந்தர

மூர்த்திகளென்று பெரியபுராணம் இவ்விடத்து விளங்கியதைத், திருநாவலூர்ப்புராணமும் “அருடருநோக்கதன்றியனுராகநோக்கின்மென்பார், மருடவிர்த்துபிகையாளும் வானவனிவனே பென்பார். “அயன்படையாதுதானே யமைந்த நல்லழகனென்பார்” என்று விளக்கி வலியுறுத்தல் காண்க.

இச்சுந்தரசிவ திருமணத்தில், சிவபிரான் முதியவேதியாய் வந்தருளி வல்லமக்குரைத்தனவற்றை விளக்குகின்ற பெரியபுராணத் திருவிருத்தங்களிலுள்ள “உள்ளிடுகன்பல விவஞ்சியமைந்தாம். இனி மூர்த்திகளைத் தடுத்தாட்கொண்டழைத்துச்சென்று கோயிலுட்புகுந்து மறைந்தருளிய சிவபிரானே, மூர்த்திகள் அழைத்து நின்ற பொழுது, சிவபிரான் நிஷ்பாருடாய் வந்தருளி மூர்த்திகளைநோக்கி, “முன்பு நீ நமக்குத் தொண்டன்முன்னிய வேட்கைகூரப், பின்பு நம்மேவல்லாலே பிறந்தனைமன்னின்மீது” என்ற பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தால், சுந்தரனேமூன்பும் கயிலாசத்தில் நமக்குக்கைததொண்டு செய்துவந்தாய், அப்பொழுது, உனது தொண்டு பரப்பிரயோசனத்துக்கு ஏதுவாகட்டுமெனக்கருதி உன்னுடைய வாய்த்தொண்டில் நமக்கு விருப்பமுண்டாயது. அவ்வாறு நாம்முன்னிய வேட்கை அதுபிப்படுதலால், நம் ஏவலினாலே பின்பு, இச்சுந்தரருபியாய் மன்னின்மீதுவந்தனை என்று கூறியதாகதெரிதலால், இதுகொண்டும், சுந்தரமூர்த்திகள், வினைக்கிடாகப்பிறக்கும் சீவர்காலொருவரல்லர் சிவவர்க்கத்தவரே என்றும், இவரைப் பரமசிவன், பூமிக்கு அனுப்பியது, தமது திருவுள்ளத்தே பரப்பிரயோசனங்குறித்தெழுந்த விருப்பத்தாலேயே என்றும், மூர்த்திகள் கயிலாசத்தில், பெண்களை விரும்புதலாகிய குற்றஞ்செய்திலரென்றும், பரமசிவனே ஒருகாரணங்காட்டிப் பூமிக்கு அனுப்பவேண்டியேபெண்களை விரும்புவித்தாரென்றும் முற்கூறியனவெல்லாம் உண்மையே என்று நன்கு தெளியலாம்.

என்கு எடுத்துக்காட்டிய பெரியபுராணத்திருவிருத்தத்தில், “முன்னியவேட்கை” என்றதற்கு நாம் முன்னியவேட்கை என்று பரமசிவன் கூறியதாக பொருள் கொள்ளுதல் எங்ஙனமுமெனில்? “பின்பு நம்மேவல்லாலே” என்றதும் அவ்வாறு பொருள்

கொள்ளுதலையே நிலைபெறச்செய்யுமென்க. என்னை? மூர்த்திகளே பெண்களை முன்னியவேட்கையானால்? அது பெருங்குற்றமாகும். அக்குற்றஞ்செய்தவரவரையானால்? அவர்சபிக்கப்படவேண்டியவரே. அப்படியானால்? பின்பு நஞ்சாபத்தாலே பிறந்தனை என்றே கூறலாம். அவ்வாறின்றி “ஏவலாலே” என்ற அசிரகசிய அருமைத்திருமொழி, பரமசிவன் முன்னியவேட்கை பென்றே விளக்குதலினாலென்க. அன்றியும் தன்னடிமைபை ஒருகாரியார்த்தமாக ஏவுகின்றதலைவன், தான்விரும்பினாலன்றி ஏவுதல் கூடாமையானும், பரமசிவன் முன்னியவேட்கையினாலேயே ஏவினாரென்பது தெனிக. அதுவுமன்றி, யாதொரு குற்றமுமில்லாது இறைவன் கருத்துக்கிசைப நடக்கின்ற அடியாவனே, அவ்விறைவனால் ஏவப்பெறுதற்குரிய வேட்கையதை யுடையானாகலாலும், மூர்த்திகளிடத்துப் பெண்விரும்பக்குற்றஞ் சிறிது மின்றென்பது நன்கு தெரியலாம்.

இவ்வாறன்றி, “முன்னிய வேட்கைகூ” என்றதற்குச் சுத்தரமூர்த்திகள் பெண்களை முன்னியதனு லுண்டாகிய வேட்கை அதிகப்படுதலால் என்றுபொருள் கொள்ளுதல் பூர்வாபர விரோதமாதலால் அது பொருந்தாதென்க. அன்றியும் மூர்த்திகள் பரமசிவ பிரேரகத்தால் பெண்களை நினைத்து விரும்பிய அப்பொழுதே, அச்சினைப்பை மாற்றிச் சிவஸ்மரணையுடன் பூங்கொய்து வந்தாரென்றே சரித்திரங் கூறுதலால் “முன்னிய வேட்கை” என்னுது, அதிகப்படுதலா லென்று பொருள் தருகின்ற “கூ” என்ற திருமொழியை மேலும் புணர்த்தது பூர்வாபர விரோதமாகும்; சேக்கிழார்பெருமான் நிருவாக்கினின்று வந்த நடேச சிவவாக்கில் பூர்வாபர விரோதங் காண்டல், எவராலும் எவ்வாற்றானும் எக்காலத்தும் எட்டுணையேனு மியலாதாதலால், பரமசிவனுக்கே மூர்த்திகளது கைத்தொண்டை முன்னிய வேட்கை அதிகப்படுதலாலென்று பொருள்கொள்ளுகின்ற நல்லெண்ணமே திண்ணமென்க.

இனிச் சிவபிரான், மூர்த்திகள், பெண்களை விரும்பிய குற்றத்தினால் அவரைப் பூமிக்கு அனுப்பினதாக வெளிக்காட்டி, யதற்கிசைப்பச் சரித்திரமுறை கூறுமிடத்து, முன்னியவேட்கை

கூர்" என்றதற்குச், சுத்தரணே நீ பெண்களை முன்னியவேட்கை கூருதலால் என்று, பெரியார் பொருள் கூறினும், பரமசிவன் முன் பின் நோக்கி உள்ளிட் டெண்வாருணர்கெனக் கருதி, மூர்தி களது கைத்தொண்டை விரும்பி அதற்காகவே பூமிக்கு அனுப்புதலை வெளிக்காட்டாது மறைத்து வைத்ததுபோல், அவனருள் வழிப்பட்ட அப்பெரியாரும், திருவருளை முன்னிட்டு முன் பின் நோக்கி உள்ளிட் டெண்மைபுணர்வா ருணர்க வெனக் கருதியே, அதனை வெளிக்காட்டாது, அவ்வாறு கூறினதாகவே கொள்வா ருத்தமகென்க.

இவ்வாறு பரமசிவன், நாம் உனது வாய்க்கொண்டை முன் னிய வேட்கை கூர்தலால், நம் ஏவலால் நீ பூமியில் வந்தனை என்று கூறவேண்டிய அவசியம் யா துமில்லாதிருக்கவும், இதனை முன்னரே கூறிக் காட்டியது, உடனே அவ்வேட்கைபைத் தெரி வித்து எதுவுங் காட்டிப்பாடுவித்தற்கேயாம். இதனை வநந் திரு விருத்தத்தாலும் காண்க. "மற்றுநீ வன்மைபேசி வன்னெண்ட னென்னுநாமம், பெற்றனை நமக்குமன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க, வற்சனைபாட்டேயாகு மாதலான் மண் மென்மைமர், சொற் றமிழ்பாடுகென்றார் தாமரை பாடும்வாயார்." இதில், நீ மென்மை யின்றி வன்மையே பேசினும், நமக்கு இடையறாத் திருக்கொண் டனே யாமென்று தழுவிக்கொண்டதும், பரமசிவனை மூர்த்தி களது பரப்பிரபோசன வாய்த்தொண்டை விரும்பி வேட்கை கூர்த்தாரென்பதை இனிது விளக்கும்.

மூர்த்தியன் நேரே பேசிய வன்மையும், மென்மையாய் நன்மையே பயக்குமென்று, பரமசிவனை மிகுந்த ஆதரவுடன் என்று கொள்வாரானால்? மூர்த்திகளிடத்து, எப்பொழுதாவது எவ்விதத்தினாலாவது ஓரணுத்துணைக் குற்றமாவது உளதாத லும், அது நோக்கி அவர்வாச்சிக்கப் பெறுதலும் உண்டென்று அறிவில்லாராவது கூறுவரா? என்பதாகித்துணர்க.

இனி நமக்கும் "அர்ச்சனை அன்பில் பெருகிய சிறப்பின்மிக்க பாட்டேயாகும்" என்பதை, பரமசிவன் முன்னரே கூறிபது, மூர்த்திகள் ஆகிசைவ மரபினராய் வந்தமைபால், அம்மரபிற் றுரிய முக்கியமான சிவார்ச்சனையில் பிரவேசித்துவிட்டால், தாம்

மூலம்... தந்தொண்டிக்கு இடையிலேருமெனக்கருதி
... இகனை, வானாபாட்டேயாகுமென்னுது, அ
... என்ரு விசேடணங்கள் அடுக்கிமிது
... அது உண்மையே எனவிளக்கும்.

அங்ஙனங்கூறிய விசேடணங்களும் நான் கேட்கக்கூறியது.
... தந்திகள் திருவாயினின் றுவனிவருகின்ற தேவாரத்திருப்பா
... சரிபாதிதாற்பாதங்ளை விளக்கிச் சிவர்களை அவ்வி
... பட்டித்து உபயோகித்த பரப்பிரபாசனத்தையே விளக்கிப்பதென்
... னும் உண்மைவிளக்குதற்கே என்க.

“மண்மேல்கமமைசொல்லிப்பாடுக” என்றது, பரமசிவன்,
... தந்திகளிடது விரும்பியவாப்த்தி தந்தொண்டு. பாஷைகளிற்
... சிறந்து இனிமையே தன்மபமாகிய தமிழிலேயே என்றும், அதுவும்
... அத்தற்குரியதாயித்தேசமாகி பதேசகணபுமியிலே சிகழும்படி சி
... மெய்யெனும், மெலேகூறியதைவலியுறுத்தியதுகாண்க. பாபசி
... வனுத்த வேறுநாமங்கள் கூறுது, “தாமரைபாடும் வாயார்,” என்
... று கூறியதும், எவராலும் மறுக்கமுடிபாத முக்கியப்பிரமானமாக
... கியதுபகருகியைநேரேதமதுவிநவாயில்வடமொழியினுற்பாடி
... யருளினவராயினும், அம்மொழியின் காடின்னியம்நோக்கி அ
... திப்பாடமகராயினிபதமியையேவிரும்பினுரென்றுபக்கத்துணை
... ம்வலியுறுத்துகின்றமாண்புகாண்க.

பாபசிவன் பாடுகவென்றருளிபின்னும், சுந்தரமூர்த்திசர்,
“... தாலவழிதேயுன்றன்குணப்பெருங்கடலைநாயேன், யாதென
... யறிந்தென்சொல்லிப்பாடுகெனெனமொழிந்தார்.” என்றதிருளிநு
... தந்தத்தின்படி, பரமசிவனைநோக்கித், தன்னைப்புகித்த தேவாகளை
... ஏனைப்போலிறவாதுகண்டகாலமிருக்கசெய்தலேநோக்கி உ
... ரமாகஅமிர்தமென்று சொல்லப்பெறினும், என்றுமிறவாதுமையச்
... ரப்பமாட்டாதகோதுள்ள அமிர்தம்போலாகாது, தன்னைப்பெ
... ணைகின்றவர்க்குத்தன்னைப்போல என்றுமிறவப்பெருவாழ்வு
... தந்தருளுகின்றஉண்மைஅமிர்தமொருபியாகிய எம்பெருமானே,
... தேவாரருடைய அபாரகுணதீசய மெனமகனோ? ஏனைகடல்கள்
... போலாகாமல், ஒவ்வொன்றுமென்பருங்கடல்களாயிருக்கின்றன;
... அடியேனோ? நாயேன்; நிரைநாவால்செய்யுண்பதேநயமினிவல்;

அது ஒரு சிறு குழியினீரையேனுமுற்று முன்பதரிது; அந்தாயனை யேனுகிய நான், தேவரீருடைய குணப்பெருங்கடலை யுண்டறிந்து ரைப்படுதவ்நனம் என்று விண்ணப்பித்தருவினார்.

சுந்தரமூர்த்திகள் பரமசிவனையாடிக் கும்பம் இவ்வாறு கூறியது. தாம் சிவர்களை உய்வித்தற்கே, சிவர்கள் போலமானுடசரிபாய் வந்தமையால், சிவர்கள் பரதந்திரர், சிவனை சுதந்திரன்; அவன் செய்வித்தாலன்றித்தாமே செய்பும்வலிரிலரச்சிவள்ளனும் உண்மையைப், “பாட்டு வித்தாலா ரொருவர்பாடாதாரே” என்ற சுருதியின்படி, பரமசிவன் பாடுவிக்கத்தாம்பாடினதாகக்காட்டிவிவ்வுக் கருதியேயன்றிவெறிலைபென்க. இவ்வுண்மையே இவ்வாறு பின் வருமிடங்கடோறுங் கொள்க.

மூர்த்திகள், எனையறிந்ததைச்சொல்லிப்பாடுவெனென்று கேட்டுக்கொண்டபின், அவர்கருத்தின்படியே, “முனைபனைப்பித்தென்னேறமொழிந்தனையாசனிலை, யென்பெயர்பித்தென்னேற பாடுவாயென்றார்,” இதனால் பரமசிவனுக்குத்தன்னைப்பித்தென்ன வகூறுதலில்மிகப்பிரியமுண்டென்பது வெளிபாகின்றது, பல்லா ரீரஞ்சொற்களில்வெறொன்றுங்குறையாலும், நீமுன் சொன்ன படி, என்னைப்பித்தென்னுபாடுக என்றாலேபோதியதாரிருக்க வல்லவாறுகூறும்பித்தென்னு, இருமுறைகூறியதாலும், அதனை என்னைப்பெயரென்றுங்காட்டி, அம்மட்டிலும் அனமையாகு, என்றேயென்று வணைச்சொற்களோப்பிரித்ததாதுக்குன்றிரிசிலைபொரு முங் காட்டிக்கூறியதாலும், மூன்புமூர்த்திகள், நீபித்தலைஎன்றபொருளும், “பித்தனுமாகபின்னும்பெபனுமாக” என்று இருமுறை தாம்கூறிக்கொண்டமையாலும், இன்னும்பல ஏதுக்களாலும் தன்னைப்பித்தென்னபதில் பரமசிவன் மிகப்பிரியபென்பது திண்ணமே.

பிரகுபிரியம் கோக்கியே இவரின்முன்னையர்களாகிய மூரீமந் பாணிக் கவாசகராகியமூவர்களும்கூறியவாறுபைத்திருமொழிநபந், தத்தஞ்சுருதிகளினும் பற்பலஇடங்களில் வைத்திருக்கின்றார்கள். பித்தன்னென்னுஞ்சொற்பொருள், பரித்தியகாரென்பதாம். அந் ஸந்திசெய்யத்தெரியாத பயித்தியகாரம்போலப், பரமசிவன் “குடங்கைநீருப்பச்சிலையுரிநாராக்கலைபாச்சுஞ்சரமும், பட்டு கொள்பாயும்பூவணையுந்தருவாய்முனைபாமிட்டி.” என்றுபெ

ரியார் கூறியபடி, ஒருநள்ளங்கையளவினதாகியநீரும் ஒருபச்சிலையுந்தனக்குப்போகித்தவர்க்கு, அதற்குத்தக்கஅளவினதாகியபலனைக்கொடுத்தலே அளவறிந்துசெய்யமுறைமையாயிருக்க, அவ்வாறன்றி இந்நிரபதவிபிரமபதவிவிஷ்ணுபதவிமுதலியபெரும்பதவிக்களைக்கொடுக்கின்றபரித்தியக்குணமுள்ளாரொன்பதை, இப்பித்தனைன்னுஞ்சொல்லேதெளியவிளக்கி, அவரது அளவுகடந்தகொடைப்பெருக்கத்தைப்பிரகாசப்படுத்தலால், ஏனையசிவசங்கராதிராமங்களைக்காட்டிலும், என்பெயர் பித்தனைன்றேபாடுவாபென்றுகாமேகூறிக்கொண்ட. இத்திவ்யசிவநாமத்தில்கப்பிரியரென்பதெளியப்பெறுமா, இச்சிவநாமத்தைச்சுருதியும் எடுத்தினிளர்குமென்க. இத்துணைப்பெருஞ்சிறப்புநோக்கியே, சுந்தரமூர்த்திகள், இச்சொல்லைத், தமதுசரித்திரமுறைபேயற்றிவெளியிட்டுநோக்குவார், அதற்குசையமுதியவேதியரைத் தாம்நோபித்தாபித்தநீனுவென்றிழித்துக்கூறியதாகக்கொள்ளும்படியும், உள்ளிட்டிநோக்குவார், மேற்கூறிபண்ணமைப்போருளே கொள்ளும்படியும் திருவுள்ளக்கொண்டே, தாம் சீவர்கள்போல மானுடவாழ்வினராப்நிற்கின்ற நிலைமைக்கிசையக்கூறினதன்றிவெறில்கையென்க. இவ்வண்ணமையினிஇவர், நீதிச்சபைகளில்வழக்குப்பேசிக்கவந்தவரெனவும், பழையசிறப்பையிலாடுகின்றவரெனவும், வெளியிட்டும், உள்ளிட்டும்பொருள் கொள்வார்கொள்ளும்படி, “பழையமன்றுபோலும்” என்றுபின்கூறுதலானுத்தெளியலாம். சரித்திரமுடிவமே இப்படியேமூர்த்திகள்செயலெல்லாம் உள்ளிட்டி நோக்கிப்பண்ணமைப்புணர்க.

சுந்தரமூர்த்திகள்அநிநுவாய்த்தொண்டைப்பரமசிவன்விரும்பிபதி, அத்திரவாயினின்றும்வெளிவருகின்றதிராவிடவேதமாகியதேவாரசுருதியைபலகெலாமநோக்கிஅவ்வழிநின்றபுத்தலாகியபரப்பிரயோனத்தின்பொருட்டேஎன்றுமேற்கூறிப்பதை, “எல்லாவலருப்ப, பல்லாறுலகினிளம்புகழ்பாடுன்று, புரமெய்தானநுச்செப்தான்” என்றுபரமசிவன், மூர்த்திகள்முதலிலதிருப்பதிகம்பாடின உடனே அவரைநோக்கிக்கூறியதைவிளக்குகின்றபெரிப்பிராணத்திருநுத்தத்தாலுபினிஅகாண்க. இவ்வாறுசிவாஞ்ஞைசிரமேற்கொண்டநாளியமூர்த்திகள், நிருவெண்ணைகல்லூர்மகலாயசிவஸ்தலங்கடோறுஞ்சென்று தேவாரம்பாடிச்சித்தம்பாடுதரிச

னஞ்செய்துகொண்டேறித் தும்பொழுது, திருவாரூர் விதிவிடங்கத் திபாகராசப்பெருமான், “சுராமெற்புனல்பறி திரைப்பொன்னி, மடுத்திள்வண்ணப்பன்னை யாழும் வருகம்பாலென,” ஆளுந் தாழ்த்தருளினார். இதில்திருவாரூர்த்து, அங்குப் பித்தம் அக்கடப்ப விசேஷணப்பொலிவினுட்பொருள் கம்பற்பலவாப் விரியும் நீங்க. அவ்விசேஷணங்களுந், பிரவாகமாறாககாவிரிநதியை விளக்கிப் பந்துச்சொற்களாலமைந்துகின்றலை நோக்கில், ஏனைப்பேதவமாறுட ராஜாக்களுந் துரியபனவாய், இடையிலாவது. ஆயுள்முடி விலாவது, அழிந்தொழிந்தறதசாங்கம்போலாகாது, தம்மைப்போலவே எ ன்றுகெத்தியங்கனாய்விளங்குதின்றதசாங்கங்களைபுடைப் ராஜாதி ராஜமகாராஜவிதிவிடங்கத்திபாகராஜப்பெருமான், ஜெநெஸ்ஸாநதிருவருட்செங்கோல்செல்லக் கொலுவீற்றிருத்தருளுகின்ற பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த வெவராஜதானியாகும் இத்திருவாழ்சென்பதி னிதுவிளங்கும்.

[illegible]

பது தெளிவாயது.

இவாஞ்சையின் படியேதி நவாஜர் வாழ்வாற்பாவ தும், அந்த நில் அ. வில்லாத அலங்காரஞ்செய்து, மூர்ந்தி கணை சிவ னெனத் துணர்ந்த துதிர்கொண்டுவாங்கித் துதித் தாழங்கவந்த நான்சாதி திசென்று தேவாரம் பாடும்பொழுது, தியாகராசப்பெருமான்,

“தோழமையாகவுனக்குமமைத்தந்தனம்” என்று அருளிச்செய்ய, “அன்று முதலடியார்களெல்லாந் தம்பிரான்குழரென்றேயறைந்தார்” என்று பெரியபுராணம் விளக்குகின்றது. இதனாலும் மூர்த்திகள், சிவவர்க்கத்தினரல்லர் சிவவர்க்கத்தவரே என்பது தெளிவாமென்க. என்னை? பிரமவிஷ்ணுவாசியாவரும் சிவர்களே. சிவரெல்லாம்தம்பிரானடிமைகளே. மூர்த்திகள் அச்சிவரினொருவரானால்; அவ்வாறே தம்பிரானடிமை என்று சொல்லப்பெறுவர். அங்ஙனமாகாது சிவவர்க்கத்தவராயிருத்தல் கோக்கியே, சியாகாசப்பெருமான், “நம்மையுனக்குத்தோழமையாகத்தந்தனம்.” என்று ருளியவாறு தம்பிரான்குழரென்று வழங்கப்பெறுதலாலென்க.

ஆனால், குபேரனைத்தோழனென்று கூறுதலெங்ஙனமெனில்? அவன், இதற்கெனத்தவஞ்செய்துவேண்டிக்கொண்டதற்கிரங்கி, வேண்டுவார்வேண்டுவேதையிங் கிருபாவள்ளலாகிய பரமசிவன், அவனுக்குப்பெருஞ்செல்வமுங்கொடுத்து, அது சாமானியமாயினும் அந்தஸிவரிபசம்மந்தமும் நோக்கி, உபசாரமாகத்தோழனென்றதன் றி, மூர்த்திகளைத்தாமே ஆராதகரெனவிலிந்தழைத்து, உவரார்க்கும்மகிழ்ந்தெதிர்கொள்ளும்படி ஆஞ்ஞஞ்செய்து, அவர்சந்தியில்வந்தஉடனே எல்லையில்லாத ஆவலுடன் தாமாகவேவலிய, நம்மை உனக்குத்தோழமையாகச் சுத்தக்கிரயஞ்செய்து தாதுவிட்டோமென்றதுபோல உண்மையாகக் கூறியதன்றென்க. இப்படியே பரமசிவன் மூர்த்திகளிடத்துச்செய்யும், ஒவ்வொருசெயலும், உற்றுநோக்குமிடத்துப், பரமசிவனுக்கு, இவரதுவாய்த் திருத்தொண்டில் அத்தியந்தவிருப்பமுண்டென்பதும், அதுபற்றியே இவரைத்தாமேகாரணம் புனர்த்திப்பூமிக்கனுப்பினுரென்பதும் தெற்றெனவிளக்கமாகி, “முன்னியவேட்கைகூர” என்றதற்குப், பரமசிவன், இவரதுவாய்த்தொண்டு பரப்பிரயோசனமாகக் கருகிய ஆசையதிகரித்தலால், என்றுமுற்கூறியபொருளைவலியுறுத்திவிளக்குமென்க.

முன்கயிலாசத்தில்உமாதேவியார் ஆஞ்ஞஞ்சிரமேற்கொண்டதமவினியார், இத்திருவாரூரில், உருத்திரகணிகையர் குலத்திலே தம்மைப் புத்திரிபாராகப்பெறுதற்குரிய அருந்தவம்புரிந்துவருகின்றசுவிஎன்னும்பெயருடையபெண்மணிக்குப்புத்திரியாகவந்தவாதரித்தருளினார். இக்குலத்தைப்புதியிலார் குலமென்ப. இதன்பொ

நான், இக் குலப்பெண்கள் பிறப்பிற் பச்சில்லாதபரம்பதிபாகிபபரமசி
வனைபேதமக்குரபதஞ்சர்க்கொண்டவர்களையன்றி, எனப்பெண்
கருக்குரிபநாயார்க்காகிப பிறப்பிற் பட்டபதிகன்போன்றப
திரிச்சிலமென்பதெபாம். இதனை, இக்குலம் வானாகுகளிகையர் குல
மென்னு னுடருத்திரகனிகையர்குலமென்றே கூறப்பெறுகலாயுந்
தெளிபலாம். இக்கமலினியாரும் அயோனிசராகவே வந்தவதற்கு
தருனினுரென்பததச், சிவனைபெய்திபாக்கொண்ட இக்குலமேநன்
ருகினசுகும். இவ்வாறு அவதரித்தருளிபதிவர்க்குச், சிவனுல்லீபர்
கனாகிபபெரிமையார்கள். சிவனுக்குரிப அகிழங்கிபபரிசுத்தாசாய
னமாகிபதிருவாதிசைககந்திசுதினத்திலே, பாவையார்களன்று
நாமகரணஞ்செய்தார்கள். இதனை, "பாவையாடுன்னுநாமம், விதி
புரிவிளக்கத்தாலேமேதஞ்சான்குரான்து, மதியணிபுனிதனன்
னுண்மக்கலவணியாற்சாத்தி" என்ற திருவிருத்தத்தாற்காண்க.
முன்மூர்த்திகள்கிவனுலேபேநாமகரணஞ்செய்யப்பெற்றதுபோல
வே, இவரும்சிவனுல்லீபர்களாலேநாமகரணஞ்செய்யப்பெற்றதாம்
இவர்க்கிமைபவினாக்கும். இவர், மாணவடிவீனராய்ப் பூமியில்
வந்ததினும், சிவசம்பந்தமேபெற்றுநிறலாலும் இவர்கிவசக்தி
வர்க்கத்தவரேனப்பறிதெளிப்பெறும். இவர், பூமியில்வந்ததிந்
தும் பூர்வாநாச்சிபுடன்கிழையிறபோலவேபாநொருவிகாரமு
மின்றிபிரந்தாரான்றி, எவ்விதவிசாரமும்உற்றாரல்லர். இதனை "உன்
ரமெய்த்தன்மைமுன்னையுண்மைபுந்தோன்றவுய்யாரா." என்றதி
ருவிருத்தத்தானுந்தெளிபலாம்.

இவரைபும், முர்த்திகளையும், கயிலாசத்தில் ஒருவரை ஒருவர்
நினைக்கச்செய்து, அதுவேவெளிப்படுகாரணமாகக்காட்டிப், பூமிக்
கனுப்பிபரமசிவனை, இப்பொழுது அவ்வாறுகினைப்பித்தது, அவ்
விருவருக்கும் உலகநிபவிவாகஞ்செய்துவைக்கும்படி திருத்தொ
ண்டாணவருக்கும் ஆஞ்ஞாபித்தது அவ்வாறு செய்வித்தருளினார்.
இதனை, "என்றின்னைவேபலவுட்புகலுமிருளாராகச்சருளோதி
பையும், வன்றெண்டரையும் படிமேல்வரமுன்பநுள்வானருளும்
வகையார்கினைவார், சென்றும்பர்களும்பணிபுஞ்செல்வத்திருவா
ருவாழ்பெருமான்களன்றிக்கவர்மன்றிலேகீர்செயுமென்றடியா
றியும்புபாலநாதி." என்ற திருவிருத்தத்தாற்காண்க. இதில் "படி
மேல்வரமுன்பநுள்வானருளுவகையார்கினைவார்." என்றதினுட்

பொருள்களைத் திருவருளை முன்னிட்டு உற்றுநோக்கும் உத்தமசீல
 ர்க் குழந்தைகளைப் பரமசிவனே, வெளிப்படுகாரணங்காட்டிப் பூ
 மிக்கனுப்பினுரென்பதும், அது பரப்பிரபேசனத்தின் பொருட்
 டேனென்பதும், இவ்விவவர்க்கத்தவரேனென்பதும், வினைக்டோகப்
 பிறந்தென்ற சிவவர்க்கத்தினரல்லரென்பதும், இவை முகையி உட்கி
 னைப்பொருளெல்லாந்தெற்றென விளங்கும். இவ்வாறே இப்பெரிய
 புராணமு முகியும், ஆங்காங்கு உன்னிட்டுநோக்கியுண்மை யுணரத்
 தக்க நூவாசகங்காற்ப்பல. அவைகளைச் சரித்திரவரிசைமாத்தி
 ரைமேயற்றிவெளிப்பட்டுநோக்கச் செல்வார்க்கு, அவ்வண்ணமேதோ
 ன்ருதென்பது நான் நுணர்ந்தலே, “ஆருளும்வகையார்நீனவார்.”
 என்று இத்திருநிருத்தத்திலாசிரியாதெளியக்கூறியதென்க.

இவ்விருவரும், சிவவர்க்கத்தவரும் சிவசுத்திவர்க்கத்தவருமா
 தலால், இவர்கள், தம்பதிகள் போல இல்லறவாழ்க்கையாய் ஊடல்
 கூடலாதிபலவிஷயக்கூறும் தம்பாஸ்கிழக்காட்டிய எல்லா மும்பாங்
 கள்கொண்டகோலத்துக்கைய, உலகநோக்கத்துக்குட்பட்டதக்கா
 டடியராய் கமாத்திரையே அன்றி வேறில்லை என்க. இவ்விருவரும் ஹ
 ருவரைருவாவிருப்பித்தனித்தனிப்பிரலாபித்ததாகக்கூறுத்தி
 ருவிருத்ததக்கனிவாங்காங்குள்ள உட்கிடையாளும், அவ்விருப்
 பின்கிர்விசாரியாகிய பரமசிவனிடத்திலேயே கூறிப்பிரார்த்தித்த
 மையாலும், அதனை அவனே முடிப்பித்தமையாலும், இவர்கள், விசு
 ரமுள்ளவர்களானால்? விசுரசிவன் அதற்குரிய தண்டனைசெப்த
 லேயன்றி, இவர்கள் கருத்துக்கு ஒத்துநின்ற முடிப்பிக்கமாட்டானா
 தலாலும், இவர்களிடத்திள்ள விருப்பத்தால் முடிப்பித்தானெனில
 அவனிடத்தில்கூடபாதமுளதாக, நிர்ப்பகூபாதிஎன்னுந் தருநிக
 ளும் பொய்யாகிப்பரத்தவநனைமும் வருமாதலாலும், பரமசிவன்
 எப்பொழுதும் யாரிடத்தும் நிர்ப்பகூபாதி யென்னுகூறும் பிரபலந
 ருதிப்பிரமாணம் எப்பொழுது தப்புகுதாதலாலும், இவ்விருவரும்
 நிர்விசாரிகளையென்றுமேற்கூறிய அண்மையே என்பதனிதுள்ள
 ன்கும்.

முர்த்திகள், மாணுடவடிவினராய்ப்பூமியில் வந்தபின்னும்
 இவரதுபத்தினியாசாஹிபரவைவார்க்குச்சுமையாட்களாய்ச்சிவக
 ணங்களைவந்து குண்டையூர்வள்ள, செல்மலைமுழுதுந் சமர்ந்து
 கொண்டு வந்து, திருவாளரிச்சேர்ப்பார்களானால், இவ்விருவரை

புஞ் சிவனுஞ்சிவசத்தியுமே என்னுதுவேறுகதுதற் கேவ்வாற்று
னுமிசையுமோ?

கோட்புலிகாயனார், உள்ளபடி மனப்பூர்வமாக, அதிசுந்தரதி
வ்யஸகூடனதருணிகளாகிய தமதுபுத்திரிகுளிநுவரையும், மணஞ்
செய்துகொண்டருளுகவென்றுதாமேவலிப்பிரார்த்திக்கவும், மூ
ர்த்திகள், அவ்வாறு ஏன்றுகொள்ளாது அவர்களைத் தமக்கும் புத்
திரிகளாகவேகொண்டருளுவாரானால், நிர்விகாரியாகிய இவர்பூர்வ
சிவசியமனங்கடவாமையொருட்டுப்பரவையாரைமணஞ்செய்து
கிருகஸ்தர்போலகடித்தல்கொக்கி. இவரைஎவ்விதத்தினாலாவது
ப்போதாவது பெண்விருப்புற்றுச் சிற்றின்ப, நுகர்ந்தவரென்று கூ
றுதற்கியையுமேவென்பதுஉத்தமருணர்வாரென்க.

தன்சாதிவேகங்களாகிய இரும்புடித்தனையாதிகளைப்போ
ன்னுக்குவனதரிசனவேதி பரிசனவேதிகள். இதுசிவசியமனமே.
இங்ஙனமாகவும், அப்பரமசிவனே, மூர்த்திகள் பொருட்டுந், தரிச
னபரிசனம்யாதுமின்றி, லோகமல்லாதசுட்டமண்ணுகியசெங்கலை
மாற்றாயர்ந்தபொன்னுக்கக்கொடுப்பாரானால், மூர்த்திகளிடத்துள்
ளஅதிப்பிரியமும்; அதற்குரியகாரணமின்னதென்பதும், உண்மை
கண்டுணர்ந்துண்மையறிஞரன்றியாவரறியவல்லு.

மூர்த்திகள், சீகாழிப்பதியானது ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர்திருவவ
தாரஸ்தலவாதலால், இதனைமிதித்துக்கொண்டு செல்லேனென்று
புறத்தேதோதல்கண்டு, தோனியப்பர்மிகவிமைந்துஅவ்வொதிர்செ
ன்றுபாடுவித்ததும், கிருவதிகைவிரட்டானமனது அப்பமூர்த்திக
ளதிருக்கைத்திருக்கொண்டுஞ்செய்துவிற்றிருந்தருளியதலமாத
லால், இதுனுட்செல்லெனென்றுபுறத்தேதர்மடத்திற்சென்று திருப்
பள்ளிகொண்டருள, உடனேவிரட்டானேசுமர்அங்குச்சென்று இ
ருவர்க்கரியஅருமைத்திருவடிகள் பன்முறை சூட்டிப்பாடுவித்தது
ம், திருக்கச்சூரிலே சுஸ்வரநாமப்பிரதித்தமகைஸ்வரியமகாப்பிரபு
வாகியபரமசிவன் பிசைகூடிக் துவர்துஅன்னமளித்ததும், திருக்கு
ருகாலூரிலே, சமஸ்தசராசரசிவகோடிகளனைத்தையுந்தமக்கடிமை
யாட்களாய்வைத்தாளுகின்ற பசுபதியாகியபரமசிவன், சோற்றுச்
சமையாளாய்ப்பொதிசோறுசுமந்துவந்து மார்க்கத்திலே காத்தி
ருந்துகொடுத்தருளியதும், மூர்த்திகள் திருமுதுருன்றம்நோக்கிச்

செல்லும்போது, பரமசிவன்வேதியராய்வந்து இதுகூடலையாற்றா
ர்க்குச்செல்லும்வழிஎன்று கூறி அங்குச்செல்லுவித்துப்பாடுவித்த
தும், திருமுதுகுன்றத்திற்பெற்றபொன்னை, மணிமுத்தாற்றிலி
வித்ததும், ஐநுவாரூர்க்கமலாலயத்திருக்குளத்திலெடுப்பித்ததும்,
அதனை அக்குளத்திலுடனேகாட்டாதுமறைப்பித்து அதற்கொரு
பதிகம்பாடியருளியபின்காட்டியதும், அதன்பின்னும் அப்பொன்
னைமாற்றுக்குறையக்காட்டி, அதற்கொருபதிகம்பாடியருளியபின்
அதனை யேமாற்றுக்கேரோக்கக்காட்டியதும், இவைபோன்றனப்ப
லவுமற்றுக்கோக்குவார்க்கு, மூர்த்திகளது திருவாய்த்திருத்தொ
ண்டில், பரமசிவனுக்குஎல்லையின்றிமேலுமேலுமுதுகுவளருகின்ற
அறிவிருப்பமும், அதனாலேயேபரப்பிரபோசனங்கருதி இவரை,
வலிந்துகாரணம்புணர்த்திப் பூமிக்கனாப்பினாரென்று மேற்கூறிய
துண்மையேஎன்பதும்தெற்றெனவிளங்குமென்க.

மூர்த்திகள், பரவைசாட்சியாருடனாகவந்து, கமலாலயத்திருக்
குளத்தில் வடகீழ்த்திசையிலிறங்கிப் பொன்னைக்காணாதபோது.
அகற்காகத்திருப்பதிகம்பாடியருளிபதை விளக்குகின்ற பெரிப்பு
ரானத்திருவிருத்தம், “எத்தாழேதயிருந்தறிவேனெனுநிதூப்பா
ட்டெவவுலகும், காத்தாடுமெம்பலத்துக்கண்னுள நங்கண்ணுதலை
க், கூத்தாதந்தருளாயிக் கோமளத்தின் முன்னென்று, நீத்தாருந்
தொடர்வரியநெறியின்றிப்பரவுதலும்” என்பதாம். இதில், மூர்த்தி
களை “நீத்தாருந்தொடர்வரியநெறியின்றி” என்று கூறுகின்ற
உண்மைகாண்க.

சாமானிபருஞ்சிறிதநீந்தஅளவே, பொன்பென்முதலியால்
லும்அடுத்தியங்களைஎனத்துணிந்துஅப்பற்றொழிதலைவேவெண்
வொராகவும், அதுவேசகலசாஸ்திரசம்மதமாகவும், அதுவேமுத்
திக்வேதுவாகவும், அத்தகையசாமானியர்தரத்திலுரிதாமிகத்தா
ழ்வானசிலைபன்னும்படி, மூர்த்திகள்பொன்னைவேண்டிநிற்பலுப
ம். அவ்வாறுவேண்டும்பொழுதும், கான்இவளிடத்தில் திருமுதுகு
ன்றத்தில் மணிமுத்தாற்றிலிட்டபொன்னை, இத்திருவாரூர்க்குள
த்திலெடுத்துக்கதருகின்றேனென்றுகூறிப அப்பொழுதேபரிசுத்
தான்; உறுகிகூறி அணுகுவந்தேன், இவளுமிதுபார்த்துக்கொ
ண்டுநிற்கின்றாள்; பொன்காணுதொழிதலுமன்றி இவள்முன்னே
எனக்குஅவமானமுமுநாதாகின்றது, ஆதலால்அம்பலக்கூத்தனே,

இவ்விடத்தில் அப்பொன்னைக்காட்டித் தந்தருளாயென்பனவாதி பொருள்விரிதற்கிடமாக, “இக்கோமளத்தின்முன்” என்றுவேண்டிக்கொள்ளுதலையும், அதுவும்வேறுரொத்தாராபுருது, பத்திரிவாஞ்சைமுதிர்ந்தவர்போலக்கோமளமென்றுபிசுவுபுத்தித்தம்பத்திரியைச்சிலாகித்துக்கூறுதலையும், தமதுசெய்யுள்மூலமாகவேவிளக்குகின்றஇந்நூலாசிரியரே, அச்சுந்தரமூர்த்திகளைப்பற்றும்முற்றமொழிந்தமூத்தர்களுலும்மூவாதுதொடர்ந்துசேறற்கரியத்தவாதிதலத்தமோத்தமவிஷ்களங்கசுத்தஸ்தானத்தில்நிர்ச்சலனராய்கிலைத்துகிற்கின்றவரென்னுளெத்துக்கூறுவரானால், மூர்த்திகளப்பொன்னைவேண்டினுரென்பதும், பெண்ணைக்கோமளமென்றுவாஞ்சித்துக்கூறினாரென்பதும், இவைமீபாலின்னுமுன்பினுள்ளவைகளும்; பரமசிவப்பிரதிசுரமாகலோகோபகாரத்தின்பொருட்டுவந்தருளியகோலத்துக்கிசையநடித்தனவேயன்றி உண்மையென்றுகூறுதற்கு எட்டுணையும் பொருத்துமோவென்பதுத்தமர்களுணர்வாக.

இகளைப்பின்னைபார்பலரும், “அறந்தமுனிவர் தொழும்பரவைதுணைவா” என்பதாதிபாகுண்மைகூறுதலாலுந்தெளியலாம். பரவைராச்சியார், பற்றுமுற்றமற்றத்தாறந்த முனிவர்களுலே தொழத்தக்கவரானால்? இவரதுதுணைவராகியமூர்த்திகள் மகிமைகூறவும்வேண்டிமோ? பரவைபார் சிவசுத்திவர்க்குத்தவராதவினன்றோ? முனிவர்களுந்தொழப்பெறுகின்றார். இத்தகையசத்தியாகியபரவையார், சிவமாகியமூர்த்திகள் சிற்றின்பநுகர்ச்சிக்கு ஏதாவாதுரென்னும்மூடவசனம்எக்ககியிற்புருத்துமென்பதினிக்கூறவும்வேண்டுமோ? மூர்த்திகள், பொன்னைக்காட்டித்தந்தரும்படிவேண்டுமபோதுவேறுநாமங்கூறுது. “கத்தாதந்தருளாய்” என்றுகூறியருளிப்பார், பரமசிவனே, நீயும்இவ்விதமாகஎன்னை ஆர்வித்துநடிக்கின்றாய், நானும்உன் ஆஞ்ஞைமேற்கொண்டு நடிக்கின்றேன் என்றுமுண்ணமையவிளக்கும்.

முன்காலைவிடமாதேவியார் ஆஞ்ஞைசிரமேற்கொண்ட அநிந்திதைபார், தொண்டைநாட்டிலே, திருவொற்றியூருக்குச்சமீபத்திலுள்ளநாடியினன்னம்நகரத்திலே, வேளாளர்குலத்திலே, அருந்தவம்புரிந்தருளியுதிழுவரிடத்தேபுத்திரியாராய் வந்தருளிச்சங்கியாரென்னும் நாமம்பூண்டுவளந்துவருவாராயினார்.

இவரிடம் வாறுமாறு உடவடி வினராய்வரும்போதும் உமாதேவி யார் திருவுட்களை அணுத்துணையும்றவாத அன்புடன்வந்த அம்மு னையினால், அக்கபிலேபிலிருந்தபோது தம்மிடத்துள்ள முதன்மை யான உணர்வு தம்மைவிட்டு நீங்காது உடனாகவேவந்தணைதலால், இ ன்ருவந்தபின்னும், தமக்கொருவர்போதிக் கவேண்டாது, தாமே யாவும் அறிந்துகொள்ளு முற்றுணர்ச்சியாரிட்டுந்தாசென்க. இத னை, மலையான்மடந்தைமலர்ப்பா தமறவா வன்பால்வந்தநெறி, தலை யாமுணர்வுவந்தணை யத்தாமேயறிந்தசங்கிலியார்." என்னும் திரு விருத்தத்தாற்காண்க.

இவர் விளையாட்டிற்குரிய சைசவப்பருவத்திலும், மாணுடத்த ன்மைசிறிதுமின்றிப்பூர்வகிழ்ச்சித்தெய்வத்தன்மையராகவே இருந்தார். இதனை, "சீர்கொண்மரபில்வருஞ்செயலேயன்றித்தெய்வ நிகழ்தன்மைபாரிலெவரும் திசுயிக்கும் பண்டில்வளரும்பைந்தொ டியார்" என்னுந் திருவிருத்தத்தாலும் "வடிவுந்குணமுந்முடை யமகட்கு மன்னுளோர்க்கிசையும், படிவமன்றிமேம்பட்டபரிசா ம்பான்மையறிகிலோம்" என்றிவர்தந்தையார் தம்பத்திரியாரிடத் துக்கூறுதலேயுணர்த்துந் திருவிருத்தத்தாலுங்காண்க.

இவரது, தந்தையார், இவர்க்குமணஞ்செய்க்கருதிப்பேசுவ னுநோர்க்கி, சீங்கன்கருதுவதுமக்குப்பொருந் துவதன்று, சிவபிரா ன் திருவருளையேபெற்றவராகிய ஒருவர்க்கேகான் உரிமைபாவதெ ன்று, சுந்தரமூர்த்திகளையேபருநிப்பா லுணரும்படி கூறியருளினர். இதனாலுமிவர்முற்றறிவினரென்பதினிதுவிளங்கும். இதனை, "ஏயு மாற்றமன்றிதுவெம்பெருமானீசன்றிருவருளே, மேயவொருவாக் குரியதிபான்" என்னுந் திருவிருத்தத்தாற்காண்க. இதுவுள்ளதே ற்றேகாரமும், சுந்தரமூர்த்திகள் எப்போதாவதுபரமசிவனால், குற் றங்கண்டு நிக்கரக்கப்பெற்றவரல்லர், எப்போதும் அதுக்கிரகமா கிய திருவருளையேபெற்றவரெனுகின்றவரே என்பதைநன்கு விள க்கும்.

இச்சங்கிலியாரிடத்தென்றுந்தெய்வத்தன்மையே யுள்ளதெ ன்பதை, இவரைமணஞ்செய்க்கருதிமணம்பேசிவரச்சிலமுதியரை விடுத்தானொருவன், அத்தீமையை அங்குச்செய்தமையால் உடனே இறந்தமைபுலவர் அவரிடம், "ஐயோலவே அவனால்கிழிச்சப்பட்டு

டாருமிறந்து அவனுடன்சென்றமையா லுந்தெனியலாம். இதனை
‘திதங்கிழைத்தேயிறந்தான் போற்செல்லவிடுத்தாருடன்சென்றார்’
என்னுந் திருவிருத்தக்காற்காண்க. இதனால், இவரது குலமும்வடி-
வும்கோக்கிமணஞ்செயக்கருதிய அபுத்திபூர்வமான குற்றத்திற்கே
உயிர்நிழந்தொழியும்பெருந்தண்டனைநிகழ்த்துதெனிர்த்தும்இன்னு-
மிவர்க்கிரமகிமைமும் லுந்தெனிர்த்தும், இவரைச்சுந்தரமூர்த்தி-
களதுசிறப்பின்பதுகாச்சிக்குவதுவானவரென்றுபோகழ்வசுப்ப-
டுக்கூறும் புத்திபூர்வப்பெருங் குற்றத்திற்குளதாருந் தண்டனைக-
ளிவ்வளவினவென்றெடுத்துணர்த்த லெம்மேனார்க்கிவைவதன்று,
அமைக. இன்னுமிவரதுதெய்வத்தன்மைவிளக்குவனப்பல. ஆங்-
காங்குற்றுநோக்கியுண்மைதெனிக.

இச்சங்கிலியாரைச்சுந்தரமூர்த்திகளுந்குடமணஞ்செய்விக்கு-
ம்பொருட்டுப்பாமசிவனே இரண்டு முறைசென்னுடன்பாடுசெய்வி-
த்துத்திருத்தொண்டர்க்கறிவித்தநாள், அவர்களும் அவ்வாறுசெ-
ய்தார்கள். இக்கலியாணமும்பரவையாகலியாணமும்பெற்றார்நற்-
றத்தார் சம்பந்தம்சிறிதுமின்றிக், திருத்தொண்டர்களேபாத்திய-
ஸ்தர்களாயிந்நதுசெய்யப்பெற்றமையாலுமிவர்கள் சிவவர்க்கத்த-
வர்களேஎன்பதினிதுதெனியலாம்.

மூர்த்திகளும் பரவையார்க்கிலியாரும், சிவமுஞ்சத்திகளு-
மேயாதலால்வணையர்க்குப்போலஇவர்களிடத்துச்சிறப்பின்பதுகாச்ச-
கிளவ்விதத்தினும் எப்பொழுதுவிலலை, அனவரதம் கித்தியானந்த-
மாகியபேரின்பமேயுள்ளதென்பதை, “இந்நிலையிற்பேரின்பமினி-
தமர்வார்” என்றுவிளக்கியஅருமைத் திருவிருத்தக்காற்றெனிக.
இது, இவர்க்கிலியாரை மணஞ்செய்களின் அவசோடுகடி இன்பு-
ற்றுவாழ்கின்றோன் னுஞ்சரித்திரங்கூறுமிடத்தான்கித்த. இவ்வா-
றுகருவொற்றியுடிலை, சுந்தரசிவமுந்சங்கிலியாரசியசிவசக்தியு-
ம்பேரின்பமாபெரித்தியானந்தாணுபவப்பெருவாழ்வுற்றிருக்கும்
பொழுது மூர்த்திகள், திருவாரூரில்விதிவிடங்கத்தியாகராசுதெரி-
சனத்தில்கித்தியுந்புற்று ஆங்குச்செல்லக்கருதி வெளிவந்தஉட-
னேஇந்நகன்களும்ஒளிமறைந்துவழி தெரியாதாக, அதுசங்கிலியா-
ரைப்பிரியேனென்று சிவசுந்தரியிற்குநியசக்தியத்துக்குவினோத-
மாக, அவரைப்பிரிந்துசெல்லகினைத்தமையால்வந்துதென்னுடனே

தெரிந்தார். இதனை, "மைவிரவுகண்ணாற்பாற்றுகளுநவுடையுத்தனது, விவ்வினைவந்தெம்இயபதாமெனிகளைந்து"என்றுநினைந்து,சுத்தாங்குநான்குஇகளுவினாவந்ததென்றுள்ளபடி. தெரிந்துகொண்டாராதலால்,சங்கவிபாணப்பிரியாதிருந்தால்மறைந்தகண்கள்வெளிபாமென்பதும்தெரிந்தவராயிருந்தும், விதிவிலக்கத்தொகையாகத்தரிசன.பிரபப்பிசுதியால்அங்குச்செல்லுதலைபெருநலையாசத்தினுநின்றுசெல்லவராயினார். ஆகவே,மமதுகண்மறைத்ததுநாயமே;அதனைநாம்வகித்துக்கொண்டுபின்பு,தான்சீக்கிக்கொள்ளவேண்டும்;சீக்கிக்கோடலுந்,சின்னமேஎன்றுதெரிந்துகொண்டேசென்று,கொன்பதுதெளிவாமென்க.

[illegible]

இதனாலும், அறித்திசனாம்பரையபாரும்க்காதிசனாதிபசிவ
சத்திசனோ என்பதிலிதுவிளங்கும். எப்பொருளினி? இவ்விருவா
ம், ஒருவனா ஒருவர்க்குள்பொருள்பெறா என்பதனாகக்காமித்
துப்புணர்ந்துமக்களாப்பெற்றுமேலும்மேலுஞ்சமுசாயபந்தப்பெரி
பலப்பினா னுன்! அமரதிருற்றமுந்அகிலேகருணை ஒப்புமலப்பிர

௩௮ சிவசுந்தரசாயாருபசிவமசிமாசங்கிரகம்.

சுமுற்றசத்திபிபாதற்கேழுத்திகொடுக்கப்பெறுமென்றும் காமாதி
 குற்றமுற்றுமீங்குகன்னெறிதற்கவேண்டியது அத்தியாவசிபமெ
 ன்றும், மீறிடப்பவர்க்குத்தித்தண்டிக்கப் பெறுவார்களை
 ன்றும், வேதசிவாகமசாருதிமூலமாகயாவர்க்கும்விதித்தருளியபரம
 சிவன், அவ்விதிக்குவிரோதமாகத், தாமேதூதாளுமாகச்சென்று
 பரவையாரைஇணக்கமுர்த்திகள்அவரோடுகூடி இன்புற்றிருக்கச்
 செய்வாரா? என்பதுகித்துணருங்கால் இவ்விருவரும் பிரிவின்றிச்
 சேர்ந்திருத்தல்சம்மேனர்போலச்சிற்றின்பத்திற்குவதுவாகா; பே
 ரின்பவினாவேயாய், அதுலோகோபகாரத்திற்குவதுவாமென்பது
 கருதியே, பரமசிவன்தூதாளாகச்சென்றாரன்றிவேறில்லை என்னு
 முண்மைதெளிவாதாலென்க.

பரமசிவன், முன்உமாதேவியாரைப்பிரித்து சுயிலையில்யோசி
 யாயிருந்தபொழுது, சமஸ்தசிவர்களும், யாதொருசெயலுமின்றி
 நிஷ்காமிகளாய் உலகவிருத்திக்கேதுவான சிற்றின்பதுகாச்சியின்
 றிருந்தசெயல்பிரசித்தமே, முர்த்திகளும்பரவையாரும் சிவசக்
 திவர்க்கத்தவராதலால், இப்பொழுதுஇவ்விருவாடிரிவுங்கால் நீளு
 மாகில், முன்னேத்தம்பிரிவிற்போலச், சமஸ்தசிவர்களும்செயலற்று
 நிஷ்காமிகளாவார்கள்; அங்ஙனமாதல்அச் சிவர்கள் கன்மசேஷம்
 புசித்தொழித்துநன்மையடைதற்கு விரோதமாகுமாதலால், அவ்
 வாராகாது, இவ்விருவரும்பிரிவின்றிச்சேர்ந்திருத்தலைச்செப்பின்
 அதுசிவர்கள் கன்மசேஷம்புசித்தொழித்து நன்மையடைந்துய்த
 ற்கேதுவாகுமென்றெண்ணியேபரமசிவன்தாமே தூதாளாகச்செ
 ன்றதன்றிவேறில்லை என்க. இதனை, “ஞாலமுப்பயலெழுந்தருளும்
 பிதூதர்பரவையார், கோலமணிமானிகையில்குறுகுவார்.” என்
 னுந்திருவிருத்தத்தாலும்சுணரலாம். இது, நம்பியாகியசுந்தர
 முர்த்திகளுடைய தூதராகிய தியாகராஜப்பெருமான், பரவையார்
 திருமானிகைக்கு எழுந்தருளியது, ஞாலத்திலுள்ளசிவர்களெய்த
 ற்காகவேஎன்பது தெளியவிளக்கி மேற்கூறியவாறேவலியுறுத்த
 ல்காண்க.

நாயகநாயகனிடத்துநிகழும் பிணக்கைமாற்றி இணக்கிச்ச
 மாதானஞ்செய்யவேண்டுமேல், அத்தம்பதிகளின்தகுதிக்குரியத
 றத்தினையுள்ளாரோருவாச்சென்றுசமாதானஞ்செய்தாற்றான்அக்

காரியம்முடிவுபெறும். இதுஉலகவழக்கப்பிரசித்தமே. முர்த்திகள் பரவையார் தகுதிக்குரியபெருந்தரத்தினர்பரமசிவனையன்றிப் பிறரில்லை. தலால், அப்பரமசிவனையே அவரும் வேண்டிக்கொண்டார், அதுதமதுதரத்திற்குச்சிறிதுங்குறையில்லை. தலால், அப்பரமசிவனே னநாதாளாகச்சென்றாரென்றுலகவழக்கில்வைத்துக்கொண்டிருக்காதென்க.

ஒருவரிருவர்கெல்லாது தாக்கரியல்பு. அது, பெண்கள் பாற்புருடர்கள் சிற்றின்பதுகர்த்தைச்செய்தற்கு சகசியமாகச்செல்லுந் தாக்கர்கள்செயலாம். தியாகராசப்பெருமான், மேற்கூறியபடி ஞாலமெல்லாம் உய்தற்காகவே தூதரென்றொருவிபாசங்காட்டிச்சென்றாராதலால், தாம், தனித்துச்செல்லாமல், அரிபிரமேந்திராதிசமஸ்ததேவர்களும், அளவில்லாதமுனிவர்யோகர்சித்தர்முதலானோரும், அளவில்லாதபூதகணங்களும், கணாதர்களும், திருவணுக்கத்திருத்தொண்டர்பற்பலரும், திருநந்திதேவருஞ்ஞாநுசேவித்துவர, வேதங்களெல்லாந்தொடர்ந்துவர, வாத்தியங்களெல்லாங்கொஷித்துவர, ரிஷபாநுடராய்க், கற்பகமந்தாராதிபுஷ்பமழைப்பொழிந்துவர, ஒரே திருவிதிரிற்சிவலோகமுழுதுங்காணும்படி எழுந்தருளிப்பரவையார் திருமாளிகைக்குச்சென்றருளினாரானால்; இதனைச், சிற்றின்பதுகர்த்தெய்தற்குள்ளையர்கெல்லும்சகசியத்துதுயேல்வதென்றுமுடரேனுமிசைக்கமுடியுமா? பரமசிவன் மேற்கூறியவாறுசென்றென்பதை, "பாபிடத்தலைவர் முன்னும்பல்கணாதர்த்தேவர், நெர்வுமுனிவர்சித்தரியக்கர்கணிதைதலாலே, பேரருளாளரெய்தப்பெற்றமாளிகைதான்நென்பாற், சிர்வளர்க்கலைவெள்ளித்திரமலைபோன்றதன்றே." என்பதுமுதலிய திருவிருத்தங்களாற்கூண்க.

இத்தனைவைபவங்களுடன் இடபாநுடராய்ப் பரமசிவன்சென்றருளிபதை உற்றுக்கொக்கும்உத்தமர்கள், பரமசிவன்தூதானெனச்சென்றது, மேற்கூறியபடி ஞாலமெல்லாம் உய்ப்பிக்கும் அருக்கிரகத்தின்பொருட்டீடயாகுமென்னு முண்மைதெளிவார்கள். ஏனையர், பெண்களையினக்க சகசியமாகச்செல்லும் துதுயேல்வதென்று, ஒருவாறுபோகும்வலத்தால் அறிவிழந்துகூறின், அவர்கள் எத்துணைச்சிறந்தாராயினும்சுகுத்தற்கரியபெருந்தண்டனைபட்டுத்

அன்புஅவர்களைன்னுமுண்மைவிளக்குநற்காகவே, அகிலநிலாபரிபாகமுதிர்ந்தபேரறிஞராகியபுரப் கொண்கலிங்காமரபனான அவ்வாறு வினைப்பித்தா, அர்ச்சினைப்பின்வசுத்தாய்சித்தும்பொழுது அவரதுசிறுவாக்கற்றேறன் அர்த்திருமொழிகளாமுலாமாக, அவர்தம்மிடத்துவைத்தஇடையறாப் பேரன்பின் பெருங்கமே நிலைவறு அவினங்குதல்கண்டும், அர்ச்சினைப்பினால்வந்தசிவாபாரத்திற் குரிய தண்டலையாக, சகித்தமுடியாத சூலை நாயிலகப்படுத்தி, அச்சிவாபாரமும் சுந்தரசிவனுக்குச் செய்ததாதலால், இச்சூலைநாய் நாமதாந்தரன்வந்துதித்தாலன்றித்திராதென்றுகூறி, அதனாலே நம்மாலுமுடியாதென்னுங்குறிப்புக்காட்டி, அவ்வாறுமுறித்திரளை அனுப்பிபே அர்ச்சோய்ச்சுமும்அத்தியந்த சேசமுந்தெய்திப்பாராணம், இனிஅவ்வாறுநீனைக்கும்கவணையாதுதர்க்கிதையைக்கறவும்வேண்டுமோ? கூறப்புகிறும்எல்லைப்படாவென்க.

உலகில்தாய்களும் நாயகர்களும்கூடல்வெல்லைச் செப்தல்முறைஎன்பதும், அவ்வாறுவணங்குதலேஇன்மாமென்பதும் விளக்குதற்கே, பரமசிவனைபரவையாரைண்டச்செய்தாரின்கூடச் செப்தருகினார். அதுஅவரேசெய்தித்தாசென்பதனை, அவர் தாசென்அவந்து உடன்பாடுதெரிவித்தபின்பு, மூர்த்திகள் அப்பரமசிவனை நோக்கி, “பர்தமுன்விநீசீரருள்செய்யும்படி செப்தி, செப்தைநிராசென்” என்றுகூறியருவிருத்தத்தாற்காண்க. இஃதென்பதையினே சிவர்களுக்குப்பந்தமும், அதன்கீழ்மும்நெய்ச்சே அந்நெய்ச்சுபுத்தன்மையை, உய்யில் வேறுகாதஎன்னி. இதில், இப்பொழுதுமாவைமுலமாகப்பந்தமுன்காட்டி, அந்நீர்க்குமுந்தெய்திவளங்கிபநாமிநீர், என்னும் பொருளைத்தேர்ந்துமேற் கூறுபனந்ததெளிவினக்குமென்க.

இவ்விருவருங்கூறியருக்கின்புஅவனும்அவ்வாதமுட்பரமசிவனாகுகிருவருட்பெருந்தின், நிற்கதைபேபேணித், தங்கன்நீர்மலாந்தக்காரணத்திலிடையமுதும் துருக்கின்றபேரின்பவெள்ளத்தழந்திச்சுத்தாத்நுவிதப்புனர்ச்சிபேவாப்க்கப்பெற்றுநுருகுநொருவர்கலாதுநின்றேற்றினைப்பாலொருவரேபாப்சிவானந்தாணுபவிகளாப்வாழ்கலேயன்றிவெளியிலெய்க. இதனை, இதுவந்தத்திபிரமணுந்தாமிடையாருசெப்த, சிறுவருட்குநீனைவென்னத்தித்தி

சிவசுத்தரசாயாருபசிவமசிமாசங்கிரகம். சக

ணைப்போற்றிச்சிந்தைமருவுபேரின்பவெள்ளத்தழந்தியபுணர்ச்சி
வாய்ப்பவ்வொருவொருவர்மேவுகிலைமையிலுயிரொன்றானா, எ
ன்றதிருவிருத்தத்தாலினிதுகாண்க. பரவையாருடன்முர்த்திகளை
சேர்ப்பிக்கும்இக்காரியத்தைப்பரமசிவன், பிறரைக்கொண்டுமுடி
ப்பிச்சாமல் நாமேசென்றருளியது, பற்றுமுற்றும்நீங்கப்பெற்று
அகிலவிபரிபாகமுதிர்ந்தசீவன்முத்தர்களால், பிராரத்தகர்மம்.
புசிந்தப்படும்கொழுது, சரீரம்பற்றிவரும் ஆகாமியம்அவர்களைச்
சாரவிடாது, அதனைப்பரமசிவனே, தமதுசெயலாகவேகொண்ட
ருளுவரென்று சிவசாஸ்திரங்கடறுமுண்மையை அறிவித்திரிய நம்
போலிகளுக்கெதிரிதற்பொருட்டுமாமென்க.

சேரமான்பெருமானாபுரார், அரசர்மரபில்அவதரித்தருளின
வர். இவர்அரசாட்சிக்குரியஅங்கங்களை அவசியமாகவகித்துக்கொ
ள்ளவேண்டியவராயிருந்தும், அவைமுழுதும் அதுபாலிபத்திலே
யேவெறுத்துத்தள்ளிவிட்டுத், தமதுசெயல்முழுதுள்ளவனடித்தி
ருத்தொண்டையாகச்செய்துவந்தார்மந்திரிகள் இன்றியமையாமை
தெரிவித்து வேண்டிக்கொண்டது குறித்துத், திருவருட்சம்மதந்
தெரிந்துஅரசாட்சிக்குடன்பாடுசெய்து, அதனைவகித்தருளிச், சுப
தினத்தின்புழுருடப்பெற்று, நகர்வல்லவந்தரத்தினசிக்காதனத்தி
ற்கொலுவீற்றி நுந்தருளுவதற்காக, யானைமீதெழுந்தருளிச், சமஸ்
தராஜவிருதுகளுடன்மந்திரிகள்முதலாயஅங்கத்தவரயாவருஞ்ரு
முத்திருவிதிபிலேபவனிவந்தருளுகின்ற இந்தச்சமயத்திலும், அவ்
வீதியில்ஒருபக்கத்திலொதுங்கிப்பதுங்கிவருகின்றஒருவண்ணு
டம்பிலுள்ள உவர்மண்வெளுப்பைக்கண்டளவே, யானையினின்றி
றங்கி அவன்முன்விசைந்துசென்றுவீழ்ந்தாரமங்கரித்தருள, உட
னே அவன்நடுநடுங்கி அடியேன் அடிவண்ணுனென்று சொல்லிக்
கொண்டுபன்முறைவணங்குதல் கண்டபின்னும், அவனை நோக்கி
அடியேன்உமதுஅடிச்சேரன், நீர்திருநீற்றுத்திருவேடத்தைநீனை
ப்பித்தீர்வுநந்தாது செல்லுமென்றுரைத்தாரளிநாட்டில்இவரது
திடபத்திச்சிறப்பும்சிவத்துவப்பொலையும் எவராமெடுத்திசைக்
கவல்லார், கிற்க.

இத்தகையசேரமான்பெருமானாபுரார்ருக்குத், தினந்தோறும்
தவறுதுபியதியாக, இவரதுசிவபூஜாத்ததிலே தமதுதிருச்சிஷ்

போலிகேட்பித்துவந்தசிவபிரான், ஒருநினைத்திற்கேட்பிக்காதுகா
மசித்துராயனார்வாளாயுதத்தைநித்திரவுசுரம்நோக்கிடவேசு
லம்பொலிகேட்பித்து, அன்பே! நமதுசுந்தரன்சிற்சபையிலேநம்
மைப்பாடுகின்ற திருப்பாடல்கேட்டு சின்றோமாதலால் இன்னுசில
ம்பொலிகேட்பிக்கத்தாமசித்தோமென்றருளிணர். இதனாலும், பர
மசிவன், சுந்தரமூர்த்திகளிடத்து அளவைக்கடந்துள்ள அகிப்பிரி
யமென்பதும், தம்மைப்போலவேயாவரும் அவரிடத்து அகிப்பிரி
யர்களாய்மெப்பன்புடன் அவரைவழிபாடுசெய்துபுகவெனத் திரு
வுளங்கொண்டேமூர்த்திகளின் சொருபம்கிமைபை ஆங்காங்குந்
தெரிவித்தருளுநின்றோரென்பதும் தெளிவாதல்காண்க.

உபசாரமாத்நிரையாகவேனும் பரமசிவன் ரூபேரன் றோழ
ரென்று கூறப்பெறுதல்போல, மூர்த்திகளும், செல்வத்தாற் ரூபேர
னின்மேம்பாடுடையதும், அதன்மேலும்சிவத்துவவிளக்கச்சிறப்பி
னருமாகிபசேரமான்டெருமாணையனார், பரமசிவன்மூலமாக உண்
மைமெதிரித்துதம்மைவந்தடைத்து வணங்கி அடிமைத்தன்மைமேற்
கொண்டொழுகுவரவும், தாம்அவரைநட்பினராகமேற்கொண்டிவ
ருதலால், சேரமான்றோழரென்று கூறப்பெறுவாராயினர். இதுவும்
மூர்த்திகளைப்பரமசிவனைன்பதற்கேரோதுவாகும்.

சுந்தரமூர்த்திகள், ஒருமுறைதமதுதோழராகிப சேரர்பிரா
னுடன், காவிரியின்தென்கரைவழிபாசமேற்றினைசேரக்கச்சிவஸ்
தலபாத்திரைசென்று திருக்கண்டிபுரையவணங்கிக்கொண்டிவனி
வந்தருளிணர். அப்பொழுதுசேரர்பிரான்காவிரியின்வடகரைபிலு
ள்ளதிருவைபாறுதோன்றக்கண்டு, அக்காவிரி இருகரையும்அழித்
துப்பிரளயமென்னமபோலப்பெருக, ஓடமுடியேன செல்லவிடா
துஅறிவேகமாகச் செல்வதறிந்தும், மூர்த்திகளைசேரக்கச்சவாய்!
அடியேன்மனம்இத்திருவைபாற்றிற்கென்றுவணங்குகிறாற்புகின்
றது; இத்திரைபக்கடந்துபோய்வணங்குலோம்என்றுவிண்ணப்பி
த்கார். இதனால், சேரர்பிரான், சுந்தரமூர்த்திகளைநம்மைப்போலவ
டிவங்கொண்டதுசேரக்கிமனிதராகஒருபொழுதும்நீனைத்தவரல்
வென்பதும், பரமசிவனைமானுடவடிவுகொண்டு வந்தருளிற்றொ
ன்று அவரதுசொருபிலேஉள்ளபடி தெரிந்தே அவ்வாறுகூறினாரெ
ன்பதும் தெளிவாதல்காண்க.

சேரர்பிரான்வேண்டு கோளின்படி, மூர்த்திகள், அங்கு வின்
 ஹுகாண்டே திருப்பதிகம் ஒவ்வொரு திருப்பாசரங்கனினி, மூலிக
 னும், “ஐயாறுடையவடிகளோ” என்று பாடி அழைத்த நான்வாசா
 ரினார். உடனே, பசுவானதுதன் தன்நின் அழைப்பொலிகேட்டள
 வேமிக்க ஆவனுட ன்களைப்பொலிகாட்டி மிகவிசைந்தே தாடி பருகல்
 போலப், பஞ்சநதிகரரானவர், தம்மைத் மூர்த்திகள் அழைத்த நானி
 யதிரூப்பாசரத்தொலிகேட்டளவே, அண்டமெலாநிறைந்தசராச
 ரசீவிகொடிகுள் முழுதுங்கேட்டும்படி, “ஒலம்ஒலம்” என்று அசுர
 த்தொளிரசெய்தருளினார். உடனே, காவிரிநதிவெள்ளம், மேற்றி
 னையிற் பளிங்குமலைபோலத்தேங்கிநிற்க, அதன்கீழ்திசைவழிபாக
 இந்நவரும், திருத்தொண்டர்கள் பரிசேவகர்களை பல்லாபிசவநுட
 ன்சென்றுபஞ்சநதிகரநெரிசுளஞ்செய்துகொண்டமிண்டு அவ்வழி
 பேவந்துதென்கரைவழியின் அணையின்றிசசிவாஞ்ஞைபாற்றேங்
 கினின்ற அவ்வெள்ளம் அணைபுடைத்தொடுதல்போல அதிவேக
 மாகறடியது. இதனாலும், பரமசிவனும் மூர்த்திகளும் அப்பொழுது
 வடிவத்தால்வேறுற்றிருந்தாலும் சொருபத்தால் வேறுபாடுடைய
 ரல்லவென்பதினிதுவிளங்குதல்காண்க.

மூர்த்திகள், திருவஞ்சைக்களம்பணிந்து, சேரர்பிரான்வே
 ண்டுகோட்கிணங்கி அங்கொருந்து திருவாஞ்சைநினைந்துநின்றி
 ரைந்துவரும்போது, சேரர்பிரானுடன அனுப்பப்பெற்ற அள்ளி
 லாப்பலவகைத்திரவியங்களைத், திருமுருகன் பூண்டியில் வீற்றிருந்
 தருளுகின்ற பரமசிவன், தமது சிவகணங்களை வேடர்களாய்ச்சென்
 னுகொடுக்கச்செய்து, மூர்த்திகள்வந்துதம்மைப்பாடி பயின்புகொடு
 த்தருளினார். இதனால், மூர்த்திகள் திருவாஞ்சைநினைந்துநின்றது
 செல்கின்றாராதலால், திருமுருகன் பூண்டியில்வந்துதம்மைப்பாடா
 னுவிவரெனக்கருகி இவரது திருப்பாட்டிற்கொண்ட பேராசை
 யினாலேயே, திரவியங்களைக்கவர்வித்தாரென்பதுதெனிக. அன்றுபு
 ம், பரமசிவன், தாமும் மூர்த்திகளும் வேற்றுமையின்றிவிளங்கும்உ
 ரிமைப்பாநதிபத்தால், மூர்த்திகளுக்கும் இதுவபயந்தாழ்மொரு
 ள்கொடுக்கவொருபொல, இப்பொழுதுந் தாமே முன்னிலையிற்
 கொடுப்பதன்மேல், தமதுபக்தர்களானும் அவர்பொருளுந்தமபா
 ற்கொடுப்பெற்றதம்பொருளையானும், பிறர்மூலமாகப்பட்டர்க
 கையிற் கொடுக்கப்பெறுதல், தமதுரிமைக்கும் அவர்தகுதிக்குத் வி

லக்காமென்றெண்ணியேபோலும், அப்பொருளைக்கவர்வித்துத்தா
மேமுன்னிலையிற்கொடுத்தருளினானெனக்கோடலுமாமென்சு.

சுந்தாமூர்த்திகளதுதிவ்வியசரித்திரம்பாடிக்கொண்டுவருகி
ன்றகிருபாவாசசிவம், மூர்த்திகளின்சிவசொருபமகிமைகள்உள்
ளிட்டுகொக்கும்படியியசொற்களால், இதுவரைதத்தனையோ இ
டங்களில் அங்கங்கேயும்விளக்கிபிருக்கவும், மூர்த்திகள் பரோட்
டிற்சென்றுதிருவஞ்சைகளத்தினின்றும், வெள்ளாணையதுகயிலா
சத்துக்கெழுந்தருளுகின்றசரித்திரமூர்த்திகளுக்கீதாடங்கும்பொ
ழுதும், “படியினிடுபத்திமுதலன்புரீரிற்பணைத்தீதாங்கி, வடிவுநம்
பியாருர்செம்பொன்மேனிவனப்பாகக், கடியவெப்பவிருவினைபி
ன்களைகட்டெழுந்துகதிப்பரப்பி, முடிவிலாதசிவபோகமுதிர்ந்துமு
றுகிவினோந்ததால்” என்றுபாடியருளிற்று. இதில், நம்புகிபாசிபஆலா
ஹஸசந்தரது, பூமியிற்செல்லுதற்கிசைந்தெழுந்தபத்திபாடுபவி
த்து, அன்பாகியரீநிற்பூரித்துஅப்பூமியில்வேருன்றி ஓங்குதலால்,
அவ்வித்தின்முனைத்துஉருவாயெழுந்து, ஆரூரரென்னுந்திருப்பெ
யர்பெற்றுவிளங்குஞ் செம்பொன்மேனியாகியபயிரானது, இயல்
பானைகடியவெப்பவினையாகியகளைகள்கிறிதுமின்றிவளந்தெழு
ழுந்துகதிர்களைப்பரப்பித்தன்னிடத்தேஎன்றும்அழியில்லாதரித்
தியானந்தசிவபோகமுதிர்ந்துமுறுகி விளையப்பெற்றது என்னும்
பொருள்விளக்கமாதல்காண்க. ஆகவே, மூர்த்திகளிடத்துப் பூமி
யில்வந்தபின்னும்முன்போலவே எப்பொழுதுகதித்தியானந்தசிவ
போகமேமுதிர்ந்துவிசிந்ததன்றிவேறுயாதுமில்லையென்பது தெ
ளிவாயது.

பரமசிவவிருப்பத்தின்படியே, மூர்த்திகள், அப்பரமசிவனில்
வேற்றுமைபில்லாததலால், தாமும்அவ்விருப்பங்கொண்டே, மாத
ர்பால், வணையர்மனம்போலவிருப்பிசொல்லென்றபழக்கம்எப்பொழு
துமூரூறுத்துணையுமில்லாத தாமதுபளசைவலிந்தபோக்கி, அது
வேகாரணமாகவகித்துப்பூமியிற்சென்று, வாய்த் திருத்தொண்டி
ன்மூலமாகப்பரமசிவபாரம்பரியங்களைவிளக்கிச், சீவர்கள் அஃதுண
ர்ந்துசரியாதவழிபாடுபெற்றசொண்டுபயன்பொருட்டுத்திருவுளங்
கொண்டருளிபசிவபக்திமேலிட்டினாலேயே, இப்பூமியில்வந்தவத
ரித்தருளினாதலால்இவர்பூமியில்வந்துஆரூரரென்னுந்திருப்பெ

யர்வகிக்கப்பெற்ற செம்பொன்மேனியாகியபயிராகுந் பத்தியே வித்தாகஉருவகஞ்செய்தருளிநூர்நூலாசிரியரென்க. இதனை, 'படியின்மீடம்' என்னும் அடைமொழியுமினிதுவிளக்கும். அப்பத்தியாகியவிதைவிதைக்கப்பெற்றசிலம்புபூதியேஎன்பதும்அதனாற் றெனிக.

இச்செம்பொன்மேனியானது,சீவர்க்குவினைசம்பந்தமாக வினைப்போகம்புசித்தற்குப்பிரமசிருட்டியால் வருங்கர்மசரீரம்போல்வதன்று,திருவருள்சம்பந்தமாக,அச்சீவர்களுக்குஅனுக்கிரகித் தற்பொருடடேநேரேசிவசிருட்டியால்வந்ததேதன்பது நன்றுணரவே,பிரதாற்களைகள்நீக்கப்பெறுகின்றவனைப்பயிர்கள் போலாகாது,தானே இயற்கையானே வினைகளாகியகளைகள்சிறிது மணுகப் பெறுதெழுந்துஎனவிளக்கினார்.

பயிர்என்ற கற்கிசையக்கதிர்பரப்பிஎன்றருளி, அதனால்,செம்பொன்மயமானமேனியானது,எங்குமஒளிபரப்பிப்பிறுவிருளையும், அம்மேனிஅருள்மயமாதலால்அதுவேஎங்குந் திருவருட்பிரகாசம்பரப்பிஅகவிருளையும்.முற்றுமீக்கியருளுகின்ற உன்மைப்பொருளுங்குறித்துணரவைத்தருளினார்.

மூர்த்திகள் கயிலாசத்துக்கெழுந்தருளுஞ்சமயஞ்சமீபித்துவிட்டதென்பார்; மேனியாகியபயிரானது எழுந்துகதிர்பரப்பிச்சிவபோகமுதிர்ந்துமுறுகிவினைத்தென்றருளினார். பயிரானதுவளர்ந்தெழுநதுகதிர்ந்துமுற்றிவிட்டால்,உடனேஅப்பயிரிட்டரால், அவ்விடத்தினின்றுஞ்சகடங்களினேற்றி மேலானதானத்தில்வைத்துமுன்னிலும்.அதிகமாகப் பேணிக்கொள்ளப்படுவதுவலவழக்கம். இதுசர்வசாதாரணமானமற்றையபயிர்களை. அவைகள்உல்முதலியனவேறுபடையாகமாகவும், வைக்கோல்முதலியனவேறுபடையாகமாகவும்வேறுபிரித்துக்கொள்ளப்படும். மூர்த்திகளதுசெம்பொன்மேனியாகிய பயிரானது, அசாதாரணமாகப் பரமசிவனால்செய்யப்பெற்று,முழுதுந்திருவருள்மயமேபானபயிராதலால். அப்பயிரும்வினையும்வேறுபிரித்தற்கியலாது, இனி அப்பரமசிவனால்பூமியினின்றும்தமதுபட்டவாத்தனமாகியவெள்ளாணைமீதெழுந்தருளுவித்து, மிகமேலான கயிலாசத்தானத்தில் தமதணிபையில்வைத்துப்பேணிக்கொள்ளப்பெறுதலையுணர்ந்துவது இதன்கருத்தென்க.

சக. சிவசுந்தாநாயாருபசிவமநிமாசங்கிரகம்.

மூர்த்திகள் துசிவசொருப உண்மை நிலையை, ஆசிரியர், சரித்திர
ர. ஆரம்பஞ்செய்த முந்நறி நுவிருத்த முதலாக அங்கங்கேபற்பல நி
ருகி நுத்தங்குகில் ஆழந்து நோக்கினாங்கவைத்திருக்கவும். சரித்திர
ர. பூர்த்திசெய்யத்தொடங்கும்பொழுதும் மேற்காட்டிய நிருவிருத்
தத்தில் அவ்வுண்மை நிலைபாவ நுக்குத்தெளிவாய்வினங்கவைத்தரு
ளிஞர்; முன்பு பவஇடங்களி னுமுள்ள உண்மையை ஆழந்து நோக்
காது, சரித்திரமூறையாத்திரமே நோக்கிச் சொல்வாரும், முடிவிலா
வது, அவ்வுண்மை வெளிப்படேநோக்கி. மூர்த்திகள் துசிவசொருபம
கிமைதெரிந்துள்ளபடி வழிபாடுசெய்துய்கவெனத் திருவுளங்கொ
ண்டே, முடிந்தது முடித்தலென்னு முத்தியாகச், சரித்திரசம்பந்த
அத்தியாவசியம்ன்றியும் இவ்வாறு சுற்றில் விளங்கவைத்தருளினா
ரென்க.

இது, ஆரிய வேதவக்தாவாகிய பரமசிவன், அவ்வேதங்களிற்
பற்பல இடங்களிற் சிவபரத்துவ விளக்கஞ்செய்திருக்கவும் ஏனையர்
க்குரைத்த உபசாரபரத்துவ நோக்கி மயங்காதுண்மை தெளியும்
பொருட்டு, சுற்றி லுள்ள அதர்வசிகாசமாப்தியில், சிவனொருவனே,
யாவராலுந்திபாநிக்கத்தக்கோன், அவனொருவனே யாவருக்குந்
சிவஞ்செய்பவன் இதற்கு முன்பு உபசாரமாகப்பரத்துவங்கூறப்பெற்
றானைய அரிபிரமேந்திராதி தேவசமுகமுழுதும் வர்ச்சிக்கப்படுவ
னவே அதர்வசிகை முற்றிற்றுள்ள அநியுள்ளதே போலுமென்க.
அச்சுநிவசனம் ஸிவவனகொடையுள்ளவர்களுடைய உபா
சுஜிஜலாரோவாயவபரிவா

மூர்த்திகள் மேற்காட்டியபடி சிநவாருரினின் நும்மலைநாட்டு
க்கேழுந்தருளுமார்க்கத்திலுள்ள அவிநாசியிற்சென்று, அங்கு மு
ள்ளனரோ, அவிநாசியிங்கம் சுந்தரலிங்கமன்னும்பெயருடைய இர
ண்டிராமன் சிறுவர்கள், தடாகத்திற்சென்று குளித்தபொழுது
சுந்தரலிங்கநாமசிறுவன் முதலையாரை நுகைத்தெறிந்து, அருள்க
தனை யோகாலங்களுக்கு முன்னிரந்தர்தாகவும் அத்தடாகமும் கீரி
ன், நிவற்றாள்ளதாகவும், அங்குவந்து நிநுப்பதிகமழகற்பாநாம்
பாடும்கொழுது அத்தடாகத்திலுள்ளீர்பெருந்தகும், இரண்டாவதில்
முசிலை அங்குவருதலும், முன் மூவதில், அம் முதலைவயிற்சில் அச்சு
வனுடல்சென்றவருடங்களின் வளர்ச்சியும்பெற்று வருதலும், நான்

காவதில், இயமன் அசுசுறுவ ஹரினா அவ்வுடலிற்புகுத்தலும், உட
லே அம்முதல்களையில் வந்து அசுசுறுவனை வெளிப்படக்கூடாது
ம்கிசுபப்பாடியருளிச, சுவாமிகரிசனஞ்செய்துகொண்டு சேரார்
ரான், தாகர்க்குச்சென்றருளினார். இகளுமில்வர் சிவ சலனாரப்
சுச்சிநிபாத்தினை யேசுருஷ்டிபாதிசெய்கின்றபரமசிவனே என்பது
தெளியப்பெறும்.

மூர்த்திகள் அத்திருநகரி லுள்ள திருவஞ்சைக்களமென்று
சிவாலயத்திற்கென்று திருப்பதிகம்பாடியருளி, இனி திருக்கயிலை
க்கெழுந்தருளுத் திருவுளக்குறிப்பிணர்த்திப் புளவிலை, ஸ்யிலாச
பதிபாளவ், அரிபிரமேந்திராதிதேவர்களை அனுப்பிவள்ளாளனை
மீதுவரவழைத்துக்கொண்டருளினார். இவர்களைத்தபடியே அவர்
செய்தலும் அவர்களைத்தபடியே இவர்கெய்தலுமாகிய இச்செயல்
களை மோக்கியும், பரமசிவசுந்தரரிருவருந் சீறினும் வேற்றுமை
யில்லா அபேதமாகுள்ளனபனுகளுக்கும்தளியலாம். அபேதமுர்த்தி
யாதலாலன்றோ அவர்திருவஞ்சைக்களத்திற்குறிப்பா லுணர்த்தி
யருளியஅக்களமே, பரமசிவன் பிரமவிஷ்ணுவா திசுமஸ்திதேவர்
களையும் சகலவரிசைகளுடன் அனுப்பி, அவர்கள், தம்மைப்போ
லனைக லு வணங்கித்தமது பட்டவர், த்தனமாகிய யானைமீதேழ்ந்
தருளுவித்துடன் கூற்றா துதித்துச் செவித்துக்கொண்டழைக்
துவரும்படி ஆளுநாபித்தருளினாரென்பதும் உற்றுநோக்கியுண்
மை தெளிக.

மூர்த்திகள், திருக்கயிலைசுத்துக்கெழுந்தருளும்போது பா
டியருளிய திருப்பதிகமுதலாவது கிருப்பாசகம், “தானெனைமுன்
படைத்தானதறிந்து தன்பொன்னடிக்கே, நானென்பாடலந்தோ
நாயினேனைப்பொருட்படுத்தி, வானெனைவந்திடுக்கொள்ளமுத்த
யானையாந்புரித்து, ஆறுபிரவீறுசெய்தானொடித்தான் பரையுக்
தமனை” என்பதாம். இதில், “தானெனைமுன்படைத்தான்” என்ப
துபரமசிவனே, மூர்த்திகளைகண்ணை பிளவின் றுமீதோற்றுகித்தரு
வினாரென்பதையும், கயிலைபிரிந்து, சூலா ஹலசுத்தாகொருப்பேர,
பூமியில்வந்து ஆளுநாமவிகொண்ட சுந்தரானுபமென்பகையுமினி
துளிக்கல், “அது அந்நிது தன்பொன்னடிக்கே நான்என்னபாட
ல” என்றிற்றொடர்ச்சிக்கொண்டி, அங்ஙனம் தேகத்துவித்தது, பா
பசிரமோசனமேலாகோபகாசத்தின்பொருட்டிப் பரமசிவன் இவர்

சுஅ சிவசுந்தரசயாஸுபசிவமகிமாசங்கிரகம்.

வாய்த்திருத்தொண்டைவிரும்பியே என்பதையும் தெரிய விளக்குதல் காண்க.

மூர்த்திகள் பூமியில்வந்தநாள் மனப்பநுவலெய்திபடுன் அகாவது (பதினாறு) வயசுக்குமேல்பாடத்தொடங்கிக், கயிலாசத்துக்கேழுந்தநாளிய (பதினெட்டு) வயசுக்குள்ளாகிய இரத்தச்சிறுகாலத்துள்ளோ, முப்பத்தேதழாயிரம் திருப்பதிகம் சுமார் நான்கு லக்ஷம் திருப்பாசாரம்பாடியிருந்தும், பாசசிவன், என்னைவாய்த்தொண்டிவிரும்பியே படைத்தது அறிந்தும், அவர்பொன்னடிக்கு என்னபாடலை பாடினெனென்று கூறித், தாம்பாடியதை அற்பமாய் கினைந்தார். இதனால், இவாசிவமகிமை முற்றுபற்கையினுணர்ந்தமுற்றுணர்வினரென்பது தெளிவாதல்காண்க. இதனை, “அந்தேதா” என்றகுறிப்புமினிது விளக்கும். “பாடல்” என்னுஞ்சொல் முடிவின் நி அவாய்நிலையாய்நின்றலால், இரண்டனுநேபற்றவழிப், பாடினென்னென்னுஞ்சொற்கொண்டு முடிந்ததென்க.

“வான்” என்னுஞ்சொல், மேலுள்ள வைகுந்தாதி லோகங்கொல்லாவற்றையு முணர்த்தி, அந்தத்திலோகா இப்ர்க்கோடும் அவரவர்பரிவாரங்களையும் விளக்கும். “எதிர்கொள்ள” என்பது, அவ்விஷ்ணுவாசிடமஸ்தேதவர்களும் எதிர்வந்துவலஞ்செய்துவனா வகித்து தித்துச்சூழ்ந்துசேவித்துவரஎன்னும்பொருள் விளக்கஞ்செய்யும். இதனை, இரண்டாவது திருப்பாசரத்தில், “வாணமதித்தமர்வலஞ்செய்தெனேபேறவைக்க, யானையநுள்புரிந்தான்.” என்றும் நான்காவதில், “அமரரொலஞ்சூழவநுள்புரிந்து” என்றும், ஐந்தாவதில், “விண்ணுலகத்தவர்கள் விரும்ப” என்றும் ஆறுவதில், “வானநன் னாடர் முன்னே, வெஞ்சினவானைத்தந்தான்” என்றும் ஏழாவதில், “அலர்கொண்டு முன்வந்திதைஞ்சு” என்றும் எட்டாவது, “அரவொலியாகமங்களறிவாரந் தேதாதிரங்கன், விரவியவேதவொலிவிண்ணொலாம்வந்தெதிர்ந்திசைப்ப, வரமலிவாணன்வந்துவழிதந்தெனக்கேறுவதோர், சிரமலியானைத்தந்தானொடித்தான்மலையுத்தமனை.” என்றும் ஒன்பதாவது, “இரதிரன்யூல்பிரமனெழிலாந்மிகுதேவரெல்லாம், வந்தெதிர்கொள்ளவென்னைமத்தயாந்யநுள்புரிந்து, மந்திரமாமுனிவரிவனொரெனவெம்பெருமா, நந்தமாநரசனென்றுனொடித்தான்மலையுத்தமனை,” என்றும் மூர்த்திகளே, அ

பிரபாபுதுபாபுபுநுநியவாய்மைகளா லும்வெகுதெளிவாகநிச்சயி
த்துணரலாம்.

“சாமஸிபாணை” என்றது, இந்த அபிராவணமென் னும் யானை,
அபிராவதுமுதலிய யானைகள் போலச் சாதாரணமன்றென்பதும்,
இரண்டாயிரக்கொடிபுள்ளதென்பதும், இதுபரமசிவவிநாயகசுப்டி
ரமணியசிவமூர்த்திகுணமாத்திரமே எழச்செலுத்தற்குரியபட்டவ
ர்த்துளமென்பதும், பிரணவமே ரூபமானதென்பதும்முதலிய மகி
மைகளைவிளக்குமென்க.

மூர்த்திக்ளது, சொரூபமகிமைஉள்ளபடி தெரிந்துபரமசிவனே
எனக்கொண்டநிச்சயக் காரண மூள்ளவர்களுதலால், அபிராமேந்தி
ராதிதேசவரணைவரும், மூர்த்திகளைவலம்வந்துவணங்கிச் சூழ்ந்து
அரசர் என்பனவாதிவேத சிவாகமவாக்கிய சிவஸ்தோத்திரங்க
ளேசெய்துவந்தார்தொன் னும்உண்மையைமேற்காட்டிய எட்டா
வது திருப்பாசுரத்தெளிபவிளக்குதல்கான்க.

முதலாவது திருப்பாசுரத்தில், “ஊனுயிரவேறுசெய்தான்”
என்றது, நான், ஊனடைந்ததுடம்பையுடைய உயிர்களாகியசிவவர்
க்கத்தினன் அல்லேன். அதனின்வேறுபேசிவவர்க்கத்தவளே என்
பதை, இப்பொழுதுபாவநுத்தெவிவாப்பிரசுத்தியகூத்திற்காணச
செய்தான் என்பதாம். பிரத்தியகூத்திற்காணச்செய்ததென்னை
பொலவனின்? சிவவர்க்கத்தில்குரியையுடைபக்கடியவர்களைச்சாதா
ரணமாக, விமானுதிகளிற்கணங்கள், வேறுசரீரிகளாக்கி அழைத்து
ச்செல்லுதலைப்பன்றி வேறில்லை. மூர்த்திகள், பூமியில்மாணாசரீரி
யாய்வந்ததுகொக்கி அறிவினா அவரைச் சிவவர்க்கத்தினரென்று,
நிலைபயி னும், அந்தினைப்புந்க்கியண்மைதெரிந்துபத்திகே, பரமசிவ
ன், தமது சிந்தவெழுச்சிக்குரியசமஸ்தவரிசைகளுடன்சமஸ்ததேவ
ரும், வேதசிவாகமவாக்கிய சிவஸ்துதிகளை செய்துகொண்டிவர,
அசாதாரணமாகத் காமேயல்லாது பிரமலேற்பபெறாக. பிரணவ
ரூப அபிராவணயானைத்து, அதேசரியாய் எழுத்தருளிவரசெய்
தாராதலால். அதுவே அப்பொழுதுபாவநுத்தாணாசெய்த பிரத்தி
யகூதவிளக்கமென்க அதேசரித்ததுடன்மூர்த்திகள் காலிலகொழு
ந்தருளினுரென்பதை, “கனையாவுடலோடுசெரமானாரான், வினா
யாமதமாறுவெள்ளானைமெல்கொள்ள” என்னுந்திருவிசைப்பாச்சு
ருதியாலுந்தெனிக.

௫௨ சிவசுத்தாசாயர்ருபசிவமதிமாசங்கீரகம்.

“ஊனுயிர் வேறுசெய்தான்” என்றதற்கு இவ்வாறன்றி உடம்பி னின்ற ஸ்ரீயிரை வேறுசெய்தானென்று பிறர்கூறினா? அவ்வாறுசெ ய்து உடம்பிலே கிளைத்தது மில்லையாதலால், அது முடிவான ஒரு துக் கி ல் னாமைகடைப்பிடித்துப் புகழ்த்துகள், புகழில்மாறுபாடுபாப் பவந்ததுமன்றி அதற்கிசையச்சிவர்களைப் போல நடித்த நமையும். “கோக் கித், தம்மைச், சாமானியர்கள், சிவவர்க்கத்தனென்று கீனைத்துச் சிவத்துரோகிகளாகாதுப் பவனத்திருவுளங்கொண்டபெருங்கரு ணையினாலேபே, தாம்கூலிக்கெழுந்தருளும் இத்தசமயம், தமது ண்மைவெளிபட்டவெண்டி யதவசிபமெனக்கருதி, “ஊனுயிர் வேறு செய்தான்.” என்றருளினாரென்க.

இவர், சிவவர்க்கத்தவரே என்பதற்கு, இதுகாறும் கூறிப்பிர மானங்களைப்பணி, இவர், திருக்கயிலாசலாயில்வரையானேமேலெ டுந்தருளித்திருமுன்வந்ததைப்பார்த்துக்கொண்டு அணிவாயிலி ருக்கின்றமர்க்கிராமமுனிவர்கள், கன்விட்டி னுள்வருவானொருவன் போல, வாயில்கடோறும் யாதொருதடையுமின்றி, வரஞ்சமயங் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளாமலும், அழைக்கப்பெறாமலும், வந்தது ரோக்கி, இங்கு இவ்வாறுவரும்பாத்தியதைபரமசிவனுக்கல்லதுபிற ர்க்கில்லைபேஎனக்கருதிப்பரமசிவனைவணங்கிச்சுவாமிகள்; இவர் பாரென்றுகேட்டதற்கு அப்பரமசிவனே; இவன்மதுரிமைப்பாத் தியதைபாவுமுள்ளவனுபயமது ஆரூரன்என்றுகூறினதும் பெரு ணசாராரும். அங்வணங்கூறியதை மேற்காட்டிய ஒன்பதாவது திருப்பாசரத்தில், “மந்திராமமுனிவரிவனொருவன் வெம்பெருமா, னத்தமாரூரனென்றுள்” என்பதால்நன்குணர்க.

மூர்த்திகள், கமலைக்குவந்தபின்னும், பரமசிவன், மந்திராமமு னிவர்களுந்ரு, இவரை ஆரூரன், என்னும் நாமத்தால் விளக்கினது கொண்டும், இவரது முன்னே ஆலாஹஸுந்தரநாமத்திருமேனியும், புகழில்வந்தபின்னை ஆரூரநாமத்திருமேனியும் வேற்றுமையில் ாதுதிருவருள்மயமேயான அபேதமே என்பதுதெனிக.

மூர்த்திகள், திருவஞ்சைக்களத்தில், யானேமீதெழுந்தருளும் பொழுது, சேரப்பிரானும் உடன்வருகவெனத் திருவுளங்கொண்ட னனார்த்து, அவருங்கு கிராமீதெழுந்தருளி மேற்சென்று, யானே மீதுவிற்பிறுந்தருளுகின்றமூர்த்திகளைவலஞ்செய்துவணங்கி, அவ்

சூசூழ்ந்துவருநின்ற தேவசேனைகளுக்கெல்லாம் தலைவராகச் சேரு
சிபதிபாப்வாரும்போது, பூமியில் அவரை யேசேராக் கொன்ற அவர
சேனைகளெல்லாம் முறுகிவளர்ந்த அன்பின்மேலிட்டினால்.
தங்கள் சரிசங்களை வானால் லீக்கி வீசரினிகளாய், மேற்சென்று சேசர
ர்பிரானைச் சூழ்ந்தார்களென்று விளங்கக்கூறிப் அச்சிரியர், இதுகொ
ண்டேசுத்தாசாரமுந்திகளின்பரிவாரங்களை யிவதிறுக்கெதிராண்டர்கள்
பல்லாபிரவாரம், முந்திகளைப் போல முன்னேச்சரினிகளாக வேறுபுத்த
திகளை முன் போலச் சூழ்ந்தென்றுக் கொள்ளப்படுகிறப்பாலுணாக
வெவ்விதநிலாபங்கொண்டேவிளக்காது சென்றனர். அன்றியும்
தூரத்திருந்தவரும், சின்னந்தனப்பருமாயின சேசார்பிரானையே சினை.
த்தழித்ததற்கொண்டாரானால் எப்போதும் அணிமைபந்தாரப்
முன்வந்த திருவணுங்கந்தி நக்கெதிராண்டர்களுடனாகவே சென்று
ரொன்பதுசொல்லாமே உடையுமாதலால், அவசியம் வாய்ப்போக்கி
விளங்காது சென்றனரென்றும் உணர்ந்துணரலாம். இது உபத்தாண
ரவைத்திலென்னுமுத்திபோலும்.

பெரியபுராணத்தில், திருக்காரிலாசத்திருமலைச் சிறப்பு முதலாக
வெள்ளானைச் சூழ்க்கும்வரையினும், சுத்தாசாரமுந்திகளையெவ்வொரு
பமசிவமகளைச் சூழ்ந்துக்காட்டுகின்ற உட்பொருள் விளங்குங்கள் பற்
பல. அவையெல்லாம் ஆங்காங்குள்ளபுள்ளித்துக்காட்டி விளக்கும்
வன்மை. தன்மைவாப்துண்மைபுணர்ந்த தின்மைபறிவாளர்க்க
ன்றி அறிவிலாச்சிறிபேனாலவதன்றி தவினியிட்டிலமைந்தேன்.

இதுகாறுங்கூறிப்பவற்றால், சுத்தாசாரமுந்திகளாயின, பரமசி
வனென்பதையும், அவர் பரமனுடவா வினராபவந்தது, பரமசிவன்
ஒவ்வொருநிலங்களிற் பக்கானுக்கிரகார்த்தமாக ஒவ்வொருவடிவு
கொண்டிருக்கல் போல, லோகோபகாரார்த்தமாகவே என்பதையு
ம், அங்ஙனம்வந்ததும், பரமசிவவருகைபோல அபேரானிராகவே
வந்தாரென்பதையும், அவர்பரவைவார சங்கிலிபாரைக்கட்டி நிறுந்
தது, பரமசிவன் ஹமவதிபாகபகங்கா தேவிபார்வதி தேவிசேபேத
ராயிருத்தல் போல்வதன்றிச், சேவர்கள் போலச் சிறிநின்ப, துக்கச்சிக்
கன்றென்பதையும், அங்ஙனங்கூடியிருந்தபோது ஊடல் கூடலா, தி
பறபலவியைபங்கள் சிகழ்க்காட்டியது, அபின்னபரமசிவசக்திகள் உ
லகெலாம் உய்யும்பொருட்டு, ஆண்பெண்ணுநக்கொண்டதற்கினை
யுலகர்க்குக்காட்டியபற்பலசிறித்திரங்கள் போல் வனவேபன்றி,

சீவர்கலிடத்துள்ள கர்மா னுருணச்செயல்கள் போல்வனவன்றென்
பனதயம், இவ்விருமேனி பரமசிவமுட்போலச்சக்தானந்தமா
மேளன்பதையும், அதனுற்றுன் ஆசிரியர் சரித்திரபூர்த்திசெய்யத்
தொடங்கும்போதும்முடிந்ததுமுடித்தவென்னுமுத்தியால், இவர்
மேனியாபிப்பயிரானது. இப்பாணவெய்யவினைக்களைகூட்டுதலு
நதுகசிப்பரப்பித்தியானந்தமாகியசிவபோகமேனியைவித்தவென்
வகூறியுரைப்பதையும், அதனையே இவர், காலிலாபிசென்றுசெவசா
நிநிபிதாபுருந்துண்முறைவனக்கிளபூந்துகின்றருளியதை “படிபு
ருளுரைபென்முறைபணிந்தெழுப்பரம்பரையானந்தவடிவரின்
றது” என்றுமேலும்வினக்கிறுரைப்பதையும், இன்னுமீவைபோல்
வனபலவற்றையும், மந்தையோருமுற்றுகோகநி, மூர்த்திகளை, நம்
மைப்போலமா னுடரிலொருவரென்றும், அவர்செயல்கள், நமதுகர்
மா னுருணச்செயல்போல்வனவென்றுங் கருதி, அதற்கிணையந்தன
பேசுமீளாநரகுக்காளாவார்க்கிடித்துக்கூறியுண்மைகளைக்கூறும், நம்
திகளைப்பரமசிவனானதுள்ளபடிமதனிர்துவழிபாடுசெய்து செ
ய்வித்துப்பும்பொருட்டு வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

யார்யார்வெவ்விதச்செயல்களைச்செய்யினும், அவற்றை அவ்வச்
செயல்வகைமாத்திரமேநோக்கி நிர்சரித்துண்மையுணர் தல்கூடா
து, அவரவர்களுள்வகையுள்ளிட்டுநோக்கியே நிர்சரித்துண்மை
யுணரலாமன்றிவேறில்லை. இதனை, “அரனடிக்கன்பர்செய்யுப்பாவ
முற்றமதா கும், பரனடிக்கன்பரினாதார்புண்ணியம்பாவமாகும். வர
முடைத்தக்கன்ப்செய்தமாவேள்விமையாக, நரரினிற்பாலன்செய்
தபாதகன்மையாய்த் தே.” என்றபிரபலாநிபாணங்காண்க.

இதில், “அரனடிக்கன்பர்செய்யும்பாவமும்” என்ற அவ்வவர்
வேநோக்கி அவர்கள்பாவமுஞ்செய்வார்க்குநோர்விகாடற்க, அவர்
காசெய்வது, மசயல்வகைமாத்திரமேவெளிப்பாட்டுநோக்குவோரா
ல்பாவமாகக்கருதப்படும். கருத்துவகையையெல்லிட்டுநோக்கிற்
புண்ணியமேயாமென்றுகொள்க.

இதனால், பாவம, புண்ணியமாதற்கு, புண்ணியம், பாவமாகத்
ருக்கார்கணம் அன்பும்அதிதின்மைபுமேயாமென்றுகூறி; அதற்கு
நிர்சரிப்பிரமாணமாகச்சுண்ணீர் நமர்செய்யுந, தக்கன்செய்யுந்
காட்டியுணர்க்குந் தந்தலால், இப்பிரபலாநிபாணம், எமமத

ந்தராலுமறுத்தற்கியலாதசம்மதமேயாகுமென்க. இனி நம்மததி
தினர்தம்மதம்வேறாருமா? அமைக.

இப்பிரபலசுருதிப்பிரமானக்கொண்டும் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திக
ளது, செயல்வகையும்கருத்துவகையும்கோக்கியுண்மைதெளிந்
துய்வாருய்க. ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகளது, சிவசொருபநிலைமன்குணர்
ந்துய்யும்பொருட்டு, இப்பெரியபுராணம், ஆங்காங்குப்பற்பல அற்
புதலாக்கியங்களை, உள்ளிட்டு ஆழ்ந்துகோக்கி உண்மைதெளியவை
த்திருத்தல்போல, ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு
சுவாமிகள் சரித்திரங்களிலும், ஆங்காங்கு அவர்களின், சொருப
நிலைஉள்ளிட்டுகோக்கியுண்மைதெளியவைத்துள்ள அற்புத வாக்கி
யங்கள் அளவில்லாதனவாம். மற்றையன்மாச்சரித்திரங்கள் முழு
துமே, அவ்வாறு உள்ளிட்டுகோக்கி உண்மைதெளிதற்குரியவாக்கி
யங்கள் பற்பலவாம். அவையெல்லாம், அவ்வச்சரித்திரங்களினுண்
மைவிரித்துரைத்தாளு முத்தமசிலர்க்கன்றி, ஒன்றுக்கும் பற்றாத
சிறியேனுரைப்பதெவ்வனம்.

“விண்ணோர்தமக்குந்தெரிவரு சின்மேன்மைபெங்கேயானெ
ங்கே, தண்ணூர்நுதியென்றிதுவுமொருகுற்றந்தானுபச்சமைந்த
தா, லண்ணுவன்புக்கெளியாயானவாவாற்செய்தேனாதலினு, லெ
ண்ணுதெல்லாம்பொறுத்தருள்வாயென்னு மிது வென்று எனி
பாமே.” என்று பெரியார்பணித்தபடி, எல்லையின்றிவிரிந்து எத்
தனையோவகைகளாய்ப்பரந்துள்ள சுந்தரசிவ அபாரமகிமாப்பிரவா
கமெங்கே, நாயினுங்கடையனான பெருமபேதையேன்அறிவெங்
கே, என்றுகருதி, அதனைக்கறத்தொடங்குதலொழிந்துவாளாவி
ராமல், ஏதோ இதுவரையும்பிதற்றியகுழறுபடைகளால், அபசாரம்
வருமோவென்றஞ்சினனாதலால், எம்பெருமானே, உலகநிற்சிலர்
மூத்திகள் துசொருபமகிமைபுள்ளபடியுணர்ந்துவழிபாடுசெய்து
ய்வதொழிந்து, எம்மைப்போலச்சீவராகமதித்துவேண்டியவாறு
பேசிசிறையத்துக்காளாகின்றார்களே என்றுபரிந்து, ஆசைமேலீட்

சிவசுந்தரசாயாரூபசிவமகிமாசங்கிரகம்.

சுனுவீவ்வளவுங்கூறினேன். இதனைப் பொறுத்தருளுகவேன்று
பூநீசாம்பசிவசுரணரவிந்தங்களைப்பணிந்துபிரார்த்தித்துக்கொண்
டு, இந்நூலை அத்திருவடிகளிலேயே சமர்ப்பணஞ் செய்கின்றேன்.

என்றுமின்பம் பெருகுமியல்பினு
லொன்றுகாதலி னுள்ளமு ழோங்கிட
மன்றுளாடி யாசுவர் வான்புகழ்
நின்றதெங்கு நிலவி யுலகெலாம்.

வைபரீடுகமாமழைமன்னுக
மெய்விரும்பியவன்பர்விளங்குக
சைவநன்னெறி தான்றழைத்தோங்குக
தெய்வவெண்டிருநீறுசிறக்கவே.

தருச்சிறம்பலம்.

சிவசுந்தரசாயாரூபசிவமகிமாசங்கிரகம்.

முற்றுப்பெற்றது.

உபாசனாநுபாணக்கம்.

திருவருளும் பொருள்வளரச் சிவன்ருளு நூல்வளரத் தெளி
யத்தேற்றுவ, ருருவருளும் குணம்வளரச் கோளருளும் கோல்
வளரச் கோதில்சைவத், தருவருளும் பலன்வளரச் சகத்தருளு
மாபதியை சைவவாய்மை, மருவருளுந் திருவருவா வந்தருளு
நாவலர்கோன் மலர்த்தாள்போற்றி. (க)

என்னோரிகர் பதகர்பிற ரில்லாதேன் பிழைகள்பொறுத் தேன்
றுகொள்வார், பிள்ளோருவ ரில்லையெனும் பெருங்கருணையாவி
னிய பேசியிர்த்துத், தன்னடியென் சென்னியுறத் தந்தருட்பா
தோதகமுஞ் சாரங்கி, யின்னுமருந் துணையாகி யிருந்தருளு
நாவலர்கோ னிணைத்தாள்போற்றி. (உ)

பிள்ளையார் சூமரெனும் பெயரேபோ லுபபதங்கள் பெறு
துநின்றே, யுள்ளையார் நாவலப்பே ரொருதனையே சிறுவருக்கு
முணர்த்திப்போன், கள்ளையார் கடுக்கைமுடிக் கண்ணுதலைக்
கண்ணுதலைக் கவினக்காட்டி, வள்ளையார் குழைபாகன் மகிமா
ப்ர சங்கமுத மழைபெய் மேகம். (ங)

கற்றுணர்ந்தன் புற்றவர்க்கே காழியரா தீயர்செய்யுப காரத்
தினமேற், சிறுணர்வின் பாலருமெய் தேர்க்கெனவே தாகம
தூற் றெனினவெவ்வே, அற்றபல நூலாக வுளுற்றிலெகு லெகு
வாக வுணர்ந்துவாய்மை, முற்றுணர்வு முறநூல் முதம்பருவ
முணர்ந்தாட்டி முதஞ்செய்மா தா. (ச)

தேவர்குறள் புராணமியல் சித்திமுதற் சிவநூலின் சிதைவு
நீக்கி, யாவருந் குணந்தாமுற் றெச்சமுத லடையான் மென்
லங்காட்டித், தாவருந் லுணர்வுலகஞ் சைவநெறி நின்றபு
வான் றருமெய்த்தாதை, சேவருகோன் போற்றனக்கென் றெ
ன்றாயாலாகியனித் தியதிருத்தன். (ரு)

சைவமர பிணிலரிய தவம்புரிந்து கந்தவே டந்தையாகத்,
தெய்வமே லொன்றதுமா சிவமேயென் றுலகமெலாக் தெளிந்து
நின்றே, யுவதா கவுமேனை யுலகமதப் பவநெறிக ளொன்று
ருமே, னைவதா கவுமகவாய் நல்லுரிற் பல்லுலகு, நயப்பவந்
தோன். (க்)

நாடு சிவசுந்தரசயாருபசிவமசிமாசங்கிரகம்.

எமதிற்றைவ னெமதுறவ னெமதுதுணை யெமதுதுகர் வெமதுதாச, மெமதுபுக லெமதுவாழ் வெமதாவி யெமதுபொரு ளெமதுதேச, மெமதுதவ மெமதுபல-மெமதுசல மெமதுபுல மெமதுயோச, மெமதுபுத்தி மெமதுசித்தி யெமதுபத்தி யெமதுமுத்தி யெமதுபோகம். (எ)

எமதிருண்மும் நிரிபவரு ளெனுங்கிரணமெங்கும்விரித் திலங்கும்பானு, வெமதுவினை பொப்புவர வெழிற்சரிபா திரிற்சரிப்பித் திதஞ்செயாசா, னெமதுமல பாகமுற வியைபோக முட்டியொழித் திடுந்திரோதை. யெமதனிகொண் டருள்பதிக்கு மியன்ஞாண பரமருரு வினைத்தாள்போற்றி. (அ)

வேதசரம் வழவினஞர் விளையுமென வருள்சுவனை விளக்கும்பண்ணின், பேதமுமா பதிசுவநால் பிறக்குதேனும் சாதந் தோ பெட்டபெட்டங், கோதுவயி றேம்புநரை பொழித்தந் நூற் பண்ணடைவே யுவந்துபாடு, ரீதியாற் றமிழ்வேத நிசுழ் வறவெங் கணும்பரப்பு நிமலமுற்றி. (ஆ)

முன்னுலகெ லாமெனும்பொன் மொழிபொன்றே விரிந்தடியார் முதுநூலாய், தொன்னகரார் தில்லைவிர்தெய் தூச்செப லொன் றனந்தபாக் துலங்குமென்றே, தன்னிகிச்சை வப்பிரகாசனித்தியா சாலையினுந் தாடித்தங்க, ணன்னிலையே யபிவிருத்தி யாகிவரப் பெரும்பொருளு மமைத்தகமான். (க)

என்னுலும் பிறராலு மெவராலு மளப்பரிய வியற்சீராளன், பன்னும் பல்லுலகும் பகிரண்டங் களுழவந்து பரவிவாழ்த்து, நன்னும னாழ்மக னவலர்கோன் நிருப்பாத ளுளினப்போதாம், பொன்னுரு முடிச்சென்னிப் புரவலர்சே வடிமுடியிற் புனைந்து வாழ்வாம். (கக)

உபாசுருதுவணக்கம் முற்றியு.

சோதந பத்திரம்

பத் கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
க	௧௭	தொகைப் பொருள்தொ	தொகைப்பொருள்தொ
ச	௧௧	கெயி	கெயி
௪	௧௮	நோக்கிபுண்மை	நோக்கிபுண்மை
௫	௪	பதிபாகிய	பதியாகிய
௬	௩௩	தாகவு	தாகவும்
௭	௫	வாய்ந்த	வாய்ந்த
௮	௨௬	அகதிய	அகஸ்திய
௯	௨௮	வேததிமென்	வேததிமென்
௧௦	௨௯	கன்னினார்	கன்னினார்
௧௧	௨௯	னார்ந்தசிலன்	னார்ந்தசிலன்
௧௨	௩	தாதக்க	தாதக்க
௧௩	௭	திபகாயிரு	தியகாயிரு
௧௪	௭	பெரெச்ச	பெரெச்ச
௧௫	௨௩	சம்பந்த	சம்பந்த
௧௬	௨௫	முனைப்பாடி	முனைப்பாடி
௧௭	௧௧	திருப்பாத	திருப்பாத
௧௮	௧௧	குலமாகிய	குலமாகிய
௧௯	௯	கரணந்	கரணந்
௨௦	௩	நோக்கின்	நோக்கின்
௨௧	௧௭	மாதாப்பிதா	மாதாபிதா
௨௨	௪	துபிரை	துபிரை
௨௩	௨௧	தாகத்தெரி	தாகத்தெரி
௨௪	௨௬	முத்தி	முத்தி
௨௫	௨௯	ராகிய	ராகிய
௨௬	௧௬	பொருளே	பொருளே
௨௭	௨௨	தருவினார்	தருவினார் இகனை
௨௮	௧௬	சம்பந்த	சம்பந்த
௨௯	௩௨	மானடிசு	மானடிசு
௩௦	௨௫	நிப்பகை	நிப்பகை
௩௧	௭	நிப்பகை	நிப்பகை

சோதந பத்திரம்.

பக் கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
நந	கஅ	னெனுந்திரு	னெனுந்திரு
நச	நச	வளந்து	வளந்து
நரு	கச	தன்மை	தன்மை,
"	கக	செய்க்க	செய்க்க
"	க	சங்கீகம்	சங்கீரகம்
நச	உரு	செய்குபின்	செய்தபின்
நச	உ	பாதற்கே	பாதர்க்கே
நச	உ	முர்த்தி	முர்த்தி
"	க	துக்கினு	துக்கினு
"	கக	இன்மா	இன்பமா
சு	கரு	தள்ளியி	தள்ளிவி
சக	எ	தம்மைத்	தம்மை
சந	கரு	எங்கும	எங்கும்
சரு	உஉ	வெய	வெய
சச	உந	வேறில்லை	வேறில்லை.
சச	உஅ	யல்லாது	யல்லது
"	"	பெருத.	பெருத
"	நரு	ராதலால்.	ராதலால்
"	நக	மென்க	மென்க.
"	உச	ஆநுரன்.	ஆநுரன்
ரு	நக	பொழுது.	பொழுது
"	ச	லீட்டினால்.	லீட்டினால்
ரு	உந	பெரும	பெரும்

